Op di 3 jun 2025, 20:31 schreef Jeff post <j.f.post1986@gmail.com>:
neer hij in opstand zou zijn, werkte zijn persoonlijkheid mij
tegen en daar had ik rekening mee te houden. Hij trachtte te
slapen. Hij was te ziek en te moe om zich geestelijk in te stellen.
Eenige uren gingen er zoo voorbij, totdat ik plotseling voor mij
beweging zag komen. Twee individuen waren teruggekeerd en
daarbij het vrouwelijke wezen. Zij had dus hulp gehaald, alleen
zou zij dit niet tot stand hebben kunnen brengen.
Een bliksemstraal van geestelijke kracht werd op hem afgezonden.
De man beefde en rilde door die plotselinge inwerking
en zag omhoog. Men had hem bereikt. Zijn verlangen om met
hen in verbinding te komen, hun kracht~n die zij gezamenlijk
op hem instelden, vloeiden ineen.
Ik was radeloos, vier tegen één, hiertegen viel niet te werken.
Wat moest ik doen? Hij richtte zich op en sprak: "Zijt ge hier?:'
"Ja," zeide ik snel. Doch tevens hoorde ik hen zeggen: "Wij
zijn gekomen om je te helpen."
"Heerlijk," zeide hij, "geef mij raad."
Wat nu, dacht ik. Links en rechts van mij de demonen en vóór
mij die ongelukkige. Ik peilde hem, maar zijn verlangen was
hevig. Zijn interesse, zijn ·hartstocht, sneed mijn hulp af. Ik stond
voor verschillende mogelijkheden, maar welke moest ik op hem
toepassen? Ik wrong mij in hem en doorboorde zijn persoonlijkheid.
Nog dieper moest ik mij met hem trachten te verbinden.
Dan maar krankzinnig, beter waanzinnig dan zoo'n ondergang.
Ik voelde hem wegzinken en terugkeeren, maar plotseling begon
hij weer zijn oude wonden stuk te krabben. Zijn bloed begon
te vloeien. Toen sprong hij op van zijn plaats en rende als
een waanzinnige in het rond. Diepe duisternis was om hem heen,.
toch hield het hem niet tegen. Verschrikkelijk was het. Dit duurde
zoo geruimen tijd, dan legde hij zich weer neder en zuchtte.
Het· had hem overspannen gemaakt, zijn hersenen konden dit
niet verwerken. Zijn brein werkte koortsig en zijn hart klopte
hevig. Met beide handen omklemde hij zijn hoofd en riep: "Ik ·
wordt gek."
Ik voelde in dezen toestand, hoe de geest .den mensch op aarde
krankzinnig kon maken. Zijn lichamelijke krachten waren niet
berekend op deze ontzaglijke inwerking.
287

Jeff post 8:21 PM (8 minutes ago)

to whistleblowers, altarry, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

berekend op deze ontzaglijke inwerking. Ik zelf werkte op hem
in en ook die demonen trachtten hem in hun leven op te trekken,
zoodat het hem duizelde. Een normaal voelend mensch
beeft reeds moeite om zich op aarde in evenwicht te houden,
:zoodat het stoflichaam met het geesteslichaam in harmonie is,
·dat men wel kan begrijpen hoe deze ongelukkige zich voelde.
Op mijn wandeling op aarde had ik dit alles gezien, doch thans
ging ik dit beleven. Wanneer de astrale mensch zich van den
mensch op aarde heeft meester gemaakt, dan beleeft hij zijn
eigen leven. De demonen gebruiken dat stoflichaam voor hun
.genoegens, voor harstocht, geweld en vernietiging. Alles is dierlijk,
zeer, zeer droevig, maar het zijn afschuwelijke waarheden.
Heeft men eenmaal dat aardsche wezen bereikt, dan leven zich
in dat stoffelijke lichaam tientallen wezens uit. Wie eenmaal in.
handen van het kwaad overgaat is meestal reddeloos verloren.
Van deze zijde doet men alles om zoo'n mensch te behouden.
Het is duister en afgrijselijk, maar de astrale mensch wil beleven,
zij zijn één van gevoel en gedachten. Eén raad kan ik U
slechts geven: Zoek het goede, zoodat de hooge geest u kan bereiken
en beïnvloeden .. Zooals gij zelf denkt trekt gij aan en
·daarin gaat gij over. Weest geen speelbal van uw eigen gedachten.
Deze ongelukkige beleefde dit alles. Men wilde hem vernietigen,
geestelijk laten verongelukken en dat wilde ik trachten te
voorkomen. Ik werkte op mijn wijze op hem in, maar hij wilde
2ich met de demonen verbinden en de demonen stuurden hun
vreeselijke gevoelens op hem af. Er zou zich een organische
storing voordoen, want dit kon het krachtigste lichaam niet verwerken.
Weer sprong hij op en rende als een gek in het rond, net
zoolang tot hij geen voet meer kon verzetten. Hij was reeds in
.een toestand van algeheele uitputting. Midden in zijn cel zakte
hij ineen en bleef daar liggen. Voor mij was dit een groot geluk,
want de ·demonen konden hem nu niet bereiken. Nu was hij te
I
- zwak om er zelf een einde aan te maken. Maar als dat zoo doorging,
werd de man krankzinnig. Mij had dit steeds beangstigd,
zoodat ik mij met duizend andere dingen bezig had gehouden
:.288

On Tue, Jun 3, 2025 at 5:17 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

---------- Forwarded message ---------
From: **Jeff post** <j.f.post1986@gmail.com>
Date: Tue, Jun 3, 2025 at 5:12 PM
Subject: Re: 3.6.2025 Tussen leven en dood part 1
To: <whistleblowers@infowars.com>
Cc: Alex Jones Store
<info@thealexjonesstore.com>, lwctips@protonmail.com <LWCTIPS@protonmail.com>, Gerbert Christus <gerbertchristus@gmail.com>, Denise De haan
<denisedehaan1984@gmail.com>, <rtrinterdep@vgtrk.com>,

<info@armadamusic.com>, <redactie@denieuwewereld.tv>, <kick@audiopodcast.nl>, <altarry@mail.ru>

On Tue, Jun 3, 2025 at 5:12 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Daarvoor zal ik mij geheel
geven en mij al de wetten eigen maken. Ook zal ik trachten
dieper en natuurlijker te denken en zal mij gereed maken. Als u
mij deze genade wilt schenken? Ik zal dienen en mij met lichaam
en ziel daaraan geven."
„Kunt gij uw meester uw vertrouwen schenken? Wilt u hem
in alles volgen?
„Als ik mijzelf van ontrouw beschuldigen kan, groote meester,
zoo zal ik mijn hart doorsteken en mijn ziel aan de Goden offeren,
of aan u vragen, hoe ik mij daarvan kan bevrijden, zoodat
de wetten van den Tempel van Isis de mijne worden."
„Gij zijt krachtig, maar nog heel jong. Gij moet weten, dat wij
u helpen. Wij vragen volledige overgave, wij allen hebben u
kunnen volgen en de klachten van meester Dectar zijn gerechtvaardigd.
Gij moet u duidelijker trachten in te stellen, vooral,
wanneer gij rust en uw dagtaak ten einde is. Gij neemt rust en
slaapt, doch in den slaap zult gij wakker blijven. In u is geen
heilige ernst en gij speelt met uw leven."
Er volgde diepe stilte en een opnieuw instellen op mij; mijn
Vader zei: „Gij zijt nog niets, leerling, gij verdwaalt in uw eigen
258
leven en gij zijt geen kenner van den dood en uw pad is onbegaanbaar.
Gij zoudt reeds groote vorderingen hebben kunnen
maken, maar er is geen ernst in u. Wij willen, dat gij dient en
de wetten opvolgt. Ik begrijp nu waarom meester Dectar klachten
over u heeft. Wij als de meesters van dezen Tempel willen,
dat gij alles doet, om aan u zelf te werken. Ik acht, dat gij den
dood niet kent en gij moet daarmede één zijn. Gij vergeet, dat
gij tusschen leven en dood leeft."
Tot Dectar zei hij: „Ga nu, meester Dectar, en volg mijn bevelen
op."
Ik volgde Dectar naar buiten, maar voelde hem niet, nog was
hij voor mij onbereikbaar.
Mijn vriend was dood.
Het deed mij pijn en ik sleepte mij voort naar mijn cel terug.
Toen wij daar binnentraden schrikte ik. Waar mijn rustbed had
gestaan, stond nu een doodkist. Deze kastijding begreep ik,
daarvan had Dectar mij verteld. Waarom werd ik gestraft? De
warmte, die ik in hem had gevoeld, was nu uit hem weg. Ik kon
wel schreien van smart en pijn.
Hij zei tot mij: „Ziet u, leerling-priester, de dood wacht u en gij
kunt inslapen. Dit is om u één te maken met Zijne Majesteit den
Dood. Gij zult hem nu leeren kennen, want daarachter leeft uw

eigen weten en waarom gij hier zijt. Gij speelt een spel met u
zelf. Maak u daarom één met hem en gij weet waarom dit is.
Gij slaapt nu in een bed, dat ons allen wacht, doch gij leert hem
nu reeds kennen. Hierin hoort gij zijn harteklop, dien men
„dood" noemt en gij zult leeren hem te aanvaarden, zoodat heilige
ernst in u is."
„Ben je het zelf wel, Dectar," vroeg ik mij af, „of ben je bezeten,
of behoor je tot al die vreeselijke menschen, die ik hier heb leeren
kennen?" Maar hij voelde mij niet, hij wilde mij niet meer voelen
of begrijpen. „Welnu," zoo dacht ik, „heel goed, van nu
af aan volk ik mijn eigen weg. Je bent voor mij dood."
„Ga in, leerling-priester van Isis en strek u uit en slaap, als gij
denkt te kunnen slapen."
Ik keek naar hem en stond in gedachten, doch opnieuw zei hij:
259

On Tue, Jun 3, 2025 at 5:03 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Ik vond dezen mensch afschuwelijk. Hij was voor mij een raadsel,
maar ik had mijn zelfbeheersching terug.
Nog zei ik: „Is dat uw liefde? Wat zal mijn leider hiervan
zeggen?"
„Bent u gereed, leerling-priester?"
„Ja, meester," doch innerlijk vervloekte ik hem. Ik wilde echter
niet alles vernietigen en zei: „Ik ben gereed, meester Dectar,
nog nimmer was ik zoo gereed als nu, gereed, als u het weten
"wilt, ik ben gereed."
Hij ging echter nergens op in en ik volgde hem naar de meesters.
In dezen korten tijd voelde ik mij eeuwen verouderd. Wij betraden
het heiligdom van de meesters. Bij den Opperpriester
waren drie andere meesters aanwezig. Dectar trad op hen toe
257
en zei, zoodat ik dacht gek te worden: „Vader, meester der
meesters, hoofd van den Tempel van Isis, mijn leerling volgt de
wetten niet op."
Dit waren leugens. Dectar beklaagde zich over mij ? Hij is gek,
dacht ik. Toch bleef ik rustig, maar voelde mijzelf niet meer.
Dan stelden de meesters zich op mij in en ik werd gepeild. Ik
stond hier als een kind, maar van mijn leider voelde ik niets.
Liet hij mij hierin alleen?
Mijn Vader doorboorde mij. Dan zei hij tot mij: „Waarom neemt
gij uw taak niet ernstig op?"
Ik gaf geen antwoord.
„Gij zult spreken, leerling-priester."
Ik zei, doch door een andere kracht die plotseling boven, in en
om mij zweefde: „Ik weet waarlijk niet, waarom ik hier ben.
Ik ben mij van geen kwaad bewust en doe mijn best. Ik weet,
hoe mijn leven is en ik ben de Goden dankbaar, omdat ik mag
bijdragen om Isis groot te maken.

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:57 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Toen ik wat rustiger werd, had ik hem alles kunnen vergeven,
het drong echter nog steeds niet tot mij door, dat ik hem als mijn
broeder had verloren. Eén iets was mij duidelijk, in concentratie
was hij mijn meester. Ik had mij in mijzelf dus vergist, want
ik dacht gereed te zijn, en toch kon ik in hem niet afdalen. Zijn
ziel was dicht en voor mij geheel afgesloten. Of speelde hij soms
een spel? Was het hem heilige ernst? Dit te aanvaarden was mij
nog niet mogelijk.
Nog vroeg ik hem: „Zou de meester zich met mij in de ruimte
kunnen verbinden?”
Ik wachtte op antwoord, doch ik dacht te sterven, toen hij antwoordde:
„Als uw leven u lief is, denk dan alleen aan Isis en
aan uw priesterschap. De Hoogepriester van Isis droeg mij op,
met u tot hem te komen. Wilt u mij volgen?”
„Wat zegt u?”
„Ik wilde u zeggen, dat gij op gewijden grond gaat en dat u mij
moet volgen!”

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:55 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

ik niet, maar ik moest het aanvaarden. Onze muur was ingestort,
ik stond op een puinhoop. Toch stelde ik mij weer op hem in,
want ik kon het niet aanvaarden. Om hem lag een kracht, een
wonderlijke kracht en ik dacht die afsluiting te voelen. Toch
slingerde ik al mijn zien en voelen weer van mij af, want ik
geloofde mijzelf niet meer.

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:53 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Niet naar hen
zien, die hem mismaakten? Niet weten, of er meer dieren in één
dier aanwezig zijn? Gemeene huichelaar, gij ondankbare, vernietiger
van alles, van mijn geluk en mijn leven. Ik haat u, meester
van Isis.
Zal je goed op jezelf letten? Ik zal een Vader en een Moeder
voor je zijn, beste Venry, en al mijn liefde aan je geven. Hoe kan
ik de Goden danken. Hoe heb ik gebeden voor dit één-zijn. Vervloekt
ben je.”
Een ijskoude stroom voer door mij heen. Opnieuw trachtte ik
in hem af te dalen, doch hij was voor mij afgesloten. Dat begreep
256

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:50 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Wat verschrikkelijk, ik
voelde mij bedrogen. Een felle haat steeg uit mijn innerlijk omhoog,
het bloed vloog naar mijn hoofd en mijn hart klopte in
mijn keel. Ik sprong op en wilde hem wurgen, doch onder mijn
sprong overviel mij een verlammend gevoel en ik zonk op mijn
rustbed terug.

Hij stond daar nog steeds en keek naar mij. Onmiddellijk herstelde
ik mij en vervloekte hem opnieuw. Hij bleef mij aankijken.
„Wat wenscht gij van mij, hoe moet ik tot u spreken? Hoe
wenscht de eerwaarde aangesproken te worden? Huichelaar,”
liet ik er op volgen. Als het niet zoo indroevig was, zou ik zijn
aanstellen wonderlijk vinden, doch het was hem heilige ernst.
Hij stond daar als een groot raadsel.
Nog eens vroeg ik: „Is er iets, Dectar?”
Geen antwoord. Weer overviel mij die felle haat, feller dan ooit
te voren en ik vervloekte hem. Nu werd ik sarcastisch en vroeg:
„Wil de meester niet op wolken plaats nemen?

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:47 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

maar ik voelde mijn vriend
niet meer. Dectar was voor mij gestorven. Ik haatte hem en
allen, die zich meesters noemden. „Je bent een verrader, een
schurk, je bezoedelt mijn ouders en jezelf. Ga weg, ga uit mijn
cel, blijf hier niet langer.”
Hij bleef en keek mij doordringend aan, doch sprak geen woord.
Hij was als een sfinx, rondom hem lag een geheimzinnigheid,
waar ik nu niet doorheen kon kijken.

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:45 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
bedoel ik zie je toch niet

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:45 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Andere
zieken werden nu geholpen.
Bij een ouden man, die ongeveer dezelfde stoornissen bezat,
verwijderde men een gezwel, maar op andere wijze. Hiervoor
was geen verwijderen van den schedel noodig. Toen hij zich had
neergelegd vroeg de Vader van Isis ons allen, om het proces te
volgen en de diagnose te stellen. Wij allen zagen slechts één
toestand en waren daarin onfeilbaar.
De ziel van dezen mensch bleef in het organisme, men bracht
hem in het halfwakend bewustzijn. In zijn hoofd lag een verdikking
en deze kon thans worden verwijderd. Een meester zou
253
dezen zieke genezen, doch hij werd nu door al de meesters geholpen,
want hiervoor was massa-concentratie noodig. Alle
priesters stelden zich op den zieke in. De priester, die den man
had behandeld, maakte verschillende passen over het hoofd en
daarmede hielp men hem. Op één punt was deze massa-concentratie
ingesteld. Langs zijn linkeroor zag ik een verdikking
komen. Op die plaats had men een zalf gesmeerd, die de huid
verweekte. Die verdikking werd steeds grooter, totdat de huid
vaneen scheurde en de etter tevoorschijn kwam. Een wonderlijke
genezing zag ik geschieden. Opnieuw maakte de priester

lange passen over het hoofd en voerde de etter naar de opening
achter het oor. Tot viermaal toe zag ik een verdikking. Dan was
al het vuil verwijderd en de man genezen. Ik vond het wonderbaarlijk.
De zieke keerde tot zijn eigen bewustzijn terug en ging
heen.
Vele zieken werden er dezen middag geholpen en genezen. En
al die menschen vonden het heel gewoon, want de priesters van
Isis waren daarin machtig. Dectar keerde tot ons terug, doch de
Vader van Isis riep hem tot zich. Een tijdlang sprak de Opperpriester
tot hem, doch ik kon hen niet volgen, voor mij waren
beiden afgesloten. Allen gingen heen. Dectar keerde tot het kind
terug, ik kon mij verwijderen.
In mijn cel gekomen, rustte ik wat uit. Hoe prachtig was alles,
dit waren wonderen. Ik begreep alles, al dit machtige, ver, heel
ver waren zij gevorderd. Door de gevleugelden hadden zij deze
wijsheid ontvangen en het meesterschap van Ardaty gaf aan hen
die macht. Maar allen hadden gaven, waren zieners en ontwikkeld.
Het waarnemen van al die zieken was echter de hoofdzaak.
Zij wisten van te voren, wat zij moesten en konden doen, anders
deden zij niets. In korten tijd had Dectar dit wonder volbracht.
Aanstonds zou hij tot mij komen en dan wilde ik hem vragen
stellen, want ik wilde gaarne weten, wat hij tijdens zijn prachtig
werk voelde. Ik zou willen weten of hij inwerking uit die andere
254
wereld aanvaardde, of dat hij zich alleen op de meesters instelde
en vele andere vragen meer. Ik verlangde reeds, dat hij tot mij
kwam.

Ik leerde den dood kennen.

Eindelijk trad hij mijn cel binnen, doch ik vond hem heel vreemd
en vroeg: „Is er iets, Dectar?”
Hij gaf mij geen antwoord en bleef mij maar aankijken. Opnieuw
vroeg ik: „Is er iets met het kind?”
Dan zei hij: „Leerling-priester van Isis, wij zullen verder gaan
om u van de wetten van dezen Tempel te vertellen, die Isis groot
maakten.”
Ik keek naar hem en dacht een krankzinnige te zien. Bliksemsnel
stelde ik mij op hem in, doch mijn meester, vriend en broeder
was voor mij geheel gesloten. Ik beefde van angst en vroeg:
„Zeg mij, Dectar, is er iets?”
Doch hij deed alsof ik lucht was en ging verder.
„Gij moet naar mij luisteren en geen vragen stellen. Ik ben uw
meester en de Hoogepriesters willen, dat gij naar mij luistert.”

Opnieuw vroeg ik: „Zeg mij, Dectar, wat er is? Dreigt er gevaar?
Spreek, en laat mij niet in onrust.”
„Ik ben uw meester en uw leeraar, vergeet dit niet.”
Nu begreep ik, dat er iets was. Een verschrikkelijke invloed
kwam tot mij. Ik wilde in hem afdalen, doch hij was voor mij
onvindbaar. „Ben je gek, Dectar? Ben je bezig op te lossen?”
„Gij kunt op deze wijze niet denken, leerling-priester, of gij zijt
bezig u zelf re vernietigen. Gij vergeet, dat ik uw meester ben.”
Dit was voldoende en ik zei: „Is het u heilige ernst, Dectar?
Beantwoord mij deze vraag.”
„Ik ben uw meester en gij hebt naar mij te luisteren. Ik wensch
niet, dat gij mij zoekt. De wetten van dezen Tempel verbieden
u zulks en gij hebt mij in alles te volgen en uw hoofd te buigen,
anders zult gij de wetten leeren kennen.”
„Gij schurk, huichelaar, bezoedelaar van echte liefde, ga weg,
ga uit mijn cel, of ik wurg je. Vervloekt ben je, gemeen dier,
255
demon, ga weg, zeg ik je, of ik vergeet mij. Mijn macht is groot
en ik zal je verpletteren.”
Zijn oogen doorboorden de mijne,(niet wat ik wil je niet zien)

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:36 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

het verdichten van de hoofdhuid. De natuur zorgde verder voor
de algeheele genezing.
In alles waren de meesters gereed; voor iedere ziekte, hoe dan
ook, had Ardaty kruiden gekweekt. Sommige kruiden werden
als natuurlijk gif gebruikt, een andere zalf verbrak deze wetten
en ontnam alle kracht aan de weefsels, wat ik zooeven had waargenomen.
De hoofdhuid was daardoor elastisch geworden.
Men kende hier honderden soorten kruiden en al die kruiden
werkten onfeilbaar. Ook hierin was het volmaakte bereikt. Voor
dood en leven bezat men zalf, kruiden en vergif.
Toen Dectar zoover gereed was gekomen, riep men de ziel van
het kind tot het stoffelijke lichaam terug. Maar het kind mocht
niet wakker worden en moest geruimen tijd in slaap blijven. Alle
priesters bleven in directe verbinding met het kind, doch Dectar
behandelde den jongen. Als de genezing volmaakt was, hield
men met concentreeren op, allen werkten mede, wanneer het
een buitengewone toestand betrof. En dit was een bizonder geval.
Eerst daarna keerde de meester in zijn eigen lichaam terug en
was deze zitting voorbij. Er kwamen nog andere zieken en ook
zij werden geholpen.
Het kind lag roerloos, maar over ziel en stoflichaam werd gewaakt.
Gaven en natuurkrachten, wijsheid en verstand, gevoel
en intuïtie waren in dezen Tempel tot één geheel vereenigd

. In
het kind was rust, ziel en lichaam waren in harmonie.

De jongen werd nu naar een andere zaal gebracht. Dectar

verwijderde

zich met het kind en zou tot mij terugkeeren.

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:30 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Venry."
In gedachten dankte ik hem voor deze verklaring. De meesters traden binnen. Het kind werd op een rustbed gelegd. Ik keek naar mijn Vader, doch het was mij niet mogelijk aan mijzelf te denken, mijn innerlijk leven was door een andere kracht geheel afgesloten. Dan werd er begonnen.
Men bracht het kind in slaap, de ziel moest uittreden want dan was het stoflichaam gevoelloos. Het astrale kind bleef al dien tijd in die andere wereld. Eén van de meesters trok een magischen cirkel om ons allen heen; in deze ruimte leefden wij en die mocht niet verbroken worden, totdat de genezing was volbracht. Dit was om alle gevaar uit te sluiten. Deze gedachten kreeg ik van Dectar, doch wij allen waren nu van gevoel tot gevoel geheel één en met de meesters verbonden. Niet één woord mocht hier gesproken worden. Hetgeen ik nu zou beleven was machtig
Wij allen volgden de ziel van het kind, het stoflichaam was reeds ingeslapen, doch de ziel nog steeds wakker. De innerlijke persoonlijkheid leefde nu in die andere wereld en wandelde in ons midden en verheugde zich, dat al die stoornissen waren opgeheven.
Voor het innerlijke leven waren er daar geen stoornissen, de ziel was nu vrij en normaal. Aan het stoffelijke lichaam lag die stoornis vast en deze zou nu verwijderd worden.
Eén van de meesters trad nu uit zijn organisme. Wij allen konden hem volgen en ik zag, dat hij het kind tegemoet trad. Toen stelde de meester zich op het kind in en het innerlijke leven viel in slaap. De meester sloot het zieleleven met zijn eigen aura geheel af. Ik vond dit alles prachtig en heel natuurlijk. Dectar trad naar voren. Hij had het kind behandeld en zou het gezwel verwijderen.

Een andere priester had het hoofd met een krachtige zalf ingesmeerd.
Na korten tijd losten de hoofdharen op en kwam rond
het hoofd de huid tevoorschijn. Ik kreeg de verklaring hiervan
en begreep ze.
Dectar smeerde nu andere zalven op het hoofd en wachtte af.
Ondertusschen zette men spoelwater klaar en tevens verband
van kunstig geweven stof. Dectar voelde zich heel rustig en was
251
voor zijn grootsche taak gereed. Alle priesters waren in diepe
concentratie. Dectar bewerkte nu het hoofd; door de kruiden
en zalven was de hoofdhuid verweekt. Al spoedig lag de hoofdhuid
open en werd de schedel opgelicht. De atmosfeer die ik
voelde vond ik heilig. Het was, alsof wij in den hemel leefden
en de Goden hier aanwezig waren. In een ademlooze stilte had
Dectar tot zoover zijn werk voltooid.
Dan zagen wij de innerlijke organen bloot liggen en konden hun
werking gadeslaan. Het gezwel was duidelijk waar te nemen.
Om het gezwel lag een vlies, dat van te voren was gezien, zoodat
men begreep, dat geen seconde te vroeg of te laat was ingegrepen.
Door dat gezwel was het kind wezenloos en leed aan hevige
hoofdpijnen. Dit vlies had Dectar om het gezwel door zijn krachtigen
wil en concentratie en zijn genezende kracht heengelegd,
zoodat verdere uitbreiding voorkomen werd. Ook dit vond ik
een groot wonder. Nu geschiedde het verwijderen van het gezwel.
Wij allen bleven in concentratie en wachtten af. Het verwijderen
geschiedde wonderlijk vlug. Dectar hield het gezwel in
zijn handen, toonde het aan de meesters en allen waren zeer verheugd.
Dectar was daarin een groot meester en ik bewonderde
hem met alles wat in mij was. Ongelooflijk vond ik deze genezing,
onfeilbaar waren de meesters van Isis, allen dienden, allen
waren als heiligen. Machtig was de stilte, betooverend hun rust,
en hun kennis van al deze wetten overstraalde al het menschelijke
in hen. Ik zag een meester, een mensch in vol bewustzijn,
een begaafde, zijn dienen bracht hem het grootste geluk.
Men verbrandde nu sterk riekende kruiden en deze damp vulde
de ruimte. De meesters verklaarden al deze verschijnselen, waardoor
ik veel leerde.
Eén voor één verbonden zij zich met mij, op deze wijze werd
er gesproken. De schrijvers teekenden alles op en ook dit werd
bewaard.
Inmiddels had Dectar den schedel op zijn plaats teruggebracht.
Nu werden weer andere kruiden gebruikt. Eerst werd het geheele
hoofd ingesmeerd en daarna verbonden. Toen bracht men
nog een buitengewone zalf over het verbonden hoofd aan, voor
252

On Tue, Jun 3, 2025 at 4:18 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
ik, dat hij naar de aarde terugkeerde en wakker werd. Hij zei
tot mij: „Beste Venry, mijn broeder, aan mij is gegeven op een
wolk plaats te nemen. Heb je mij kunnen volgen? O, hoe machtig

is deze meester. Hoe moet ik de Goden danken. Welke offers zal ik thans kunnen brengen? Ik ben gereed, beste Venry en zal hem in alles volgen, hoe moeilijk het ook voor mij zal zijn, ik ben gereed."

„Wat is er, Dectar, heb je iets?"

„Zou er in mij geen ontroering mogen zijn, Venry? Ik heb zooeven een wonder mogen beleven."

„En toch is er iets, Dectar."

„In mij is de stilte gekomen, beste vriend, alleen rust en blijdschap."

Ik vond hem vreemd en voelde iets merkwaardigs, doch wij beiden hoorden tot ons zeggen: „Kinderen van Isis, de Goden zijn met u. Vergeet nu alles."

Dectar hield nog steeds de bloem in zijn handen.

„Ze keert nu terug, Dectar, zie hoe ze oplost."

Wij beiden zagen, dat de bloem in zijn handen oploste. Toen ze voor onze oogen verdwenen was, zonken wij bijna ineen. Opnieuw hoorden wij tot ons zeggen: „Als je zoo doet, keer ik niet weer tot je terug. Zoo bewaart men geen geheim, een ieder voelt je geluk en leest het van je gelaat af. Ben je vergeten, dat je op Isis leeft. In je is lichtzinnigheid, het gebrek aan volwassen bewustzijn."

Wij herstelden ons en gingen heen.

Groote genezers.

Als twee zondaars verlieten wij mijn cel. Dectar was heel stil en sprak geen woord. Dan traden wij het gebouw, waar andere wonderen zouden geschieden, binnen. Het zieke kind was reeds aanwezig. In het vertrek hing een benauwde atmosfeer, die mij de ademhaling belemmerde. Toen ik er even aan gewend was, kon ik wat ruimer ademhalen.

Dectar zei: „Om onzen adem en deze atmosfeer te zuiveren,

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:45 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

bleken het andere menschen te zijn. Deze menschen kende ik niet, maar dan konden zij toch antwoord geven? Ik was in mijn eigen huis, waar was dan mijn vrouw?

„Zij kunnen u niet hooren," zeide de broeder.

„Niet hooren?”
„Neen, want u bent geest. Uw zacht maar duidelijk roepen zal de mensch op aarde niet kunnen hooren.”
Toen schreeuwde ik heel hard.
„Ook dat hooren zij niet,” zeide de broeder.
Wat beteekende dit alles? Hier had ik geleefd, hier moest ik vrouw en kind terugvinden. „O, help mij broeder, ik wil hen zien; ik wil niet terugkeeren voordat ik hen allen heb gezien.”
„Kalm zijn en blijven, Gerhard! Is zij uw moeder?”
„Neen, dat is zij niet.”
„Dan zijn wij verkeerd. Ik wist dat wij verkeerd waren.”
„U wist dit?” vroeg ik verwonderd.
„U dacht aan uw huis en wij zijn dus hier gekomen, doch u had aan hen moeten denken, aan hen alleen. Ik voelde uwe gedachten. Hierdoor leert gij u zuiver instellen en aan dat te denken wat u wilt ontmoeten en terugzien. Is u dit duidelijk?”
„Ja broeder.”
„Anderen zijn in uw huis komen wonen.”
„Maar hoe kan dat, in die paar maanden?”
„Toch zal het zoo zijn, maar wij zullen hen vinden. Kom, volg mij.”
De eerste teleurstelling op aarde had ik dus ontvangen. Daaraan had ik niet gedacht.
„Ze zal bij mijn moeder zijn, wilt u mij daar heen brengen?”
Ik zeide reeds, dat ik de eerste onaangename ontdekking had gedaan. Toch was ik gelukkig, omdat ik iets van mijzelf had teruggezien, al was het dan alleen mijn vroegere woning.
Wij Hepen door de straten en spoedig waren wij in de buurt, waar mijn ouders leefden. Ik wist mij nu te beheerschen en volgde den broeder op den voet. Hier woonde mijn moeder.
178
Ik zag reeds aan het meubilair in de gang, dat zij hier nog woonde. Ik herkende verschillende meubelen, die ik zelf op de plaats had gezet, waar zij nu nog stonden.
„Moeder,” riep ik heel hard, „Moeder, ik ben hier, Gerhard.”
Aandachtig luisterde ik, maar ook hier geen antwoord. Wat de broeder mij had duidelijk gemaakt, was ik in deze spanning reeds weer vergeten. Ik rende de kamer in, waar ik vaak vertoefd had, maar zag niemand. Zou ik een tweede teleurstelling hebben te ondergaan? Hoe verschrikkelijk zou dat zijn. De broeder nam mijn hand in de zijne en hield mij staande.
„Ik zal u helpen, gij kunt u nog steeds niet concentreeren. Ziedaar!”
Ik zag naar de plaats, waarop de broeder mij opmerkzaam maakte en toen zag ik mijn moeder. Ik vloog op haar af en riep: „Moeder, Moeder, ik ben hier, Gerhard.” Doch moeder deed alsof ik er niet was. Nogmaals riep ik haar. „Moeder, zie, ik leef, ik ben hier. U denkt dat ik dood ben, maar ik

leef." Doch moeder zag mij niet en hoorde mij niet, ik bleef
voor haar onzichtbaar. „Hoort u mij niet?" Ik kuste haar op
beide wangen, maar zij deed alsof zij mij niet voelde. Ik
dacht door den grond te zinken. „Moeder, wat bent u hard!
Wat heb ik dan toch gedaan? Zie mij aan, ik ben het. Wat
heeft dit alles te beteekenen?"
Plotseling zei moeder iets tegen iemand, die ook aanwezig
bleek te zjjn. Ik hoorde spreken, maar het was zoo vreemd.
Weer trachtte ik Moeder te bereiken, maar het lukte mij niet.
Ik raakte mijn zelfbeheersching kwijt en voelde mijn angst
weer terugkeeren. Nogmaals schreeuwde ik heel hard, maar
ook nu hoorde zij mij niet. Weer hoorde ik haar tot iemand
spreken, nu meer van nabij, en toen zag ik wie daar had
gesproken; ik zag mijn vrouw. „Hebt u mij geroepen?" vroeg
zij. Meer hoorde ik niet, want ik vloog op haar af en drukte
haar aan mijn borst. Verschrikkelijk, zij voelde mij niet. Zij
verwijderde zich en het gelukte mij niet haar tegen te houden.
Ik hing aan haar hals en wilde haar zoodoende beletten zich
179

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:27 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

ik raad u aan, kalm en rustig te blijven bij alles wat gij zult
beleven. Denk er vooral aan, u te beheerschen."
„Ja, dat zal ik doen," zeide ik. Nu kreeg ik bet gevoel dat ik
niet meer kon denken. Hoe ik ook wilde, met al mijn kracht
kon ik de gewenschte gedachte niet vasthouden. Ik vroeg den
broeder wat dit beteekende en hij zeide: „Ik trok mijn kracht
van u terug en u voelde, dat u als een willoos werktuig voortzweefde.
U zoudt op deze plaats blijven zweven ên niet verder
kunnen komen, als geen andere krachten u zouden helpen.
Ik toon u hierdoor aan, dat u dit alles nog zult hebben
te leeren. Sterke concentratie is noodig, om verbinding te
krijgen. Later, wanneer gij deze krachten bezit, zal alles
anders voor u zijn. Zoo gaan wij steeds verder om u te ontwikkelen.
Eens kunt u op eigen beenen staan, op eigen
krachten u voortbewegen en handelend optreden wanneer
dit gewenscht wordt. Thans zijn we op aarde. Deze reis
duurde lang, doch wie de kracht daarvoor bezit, kan zich als
de wind zoo snel verplaatsen en met de aarde verbinden,
wanneer dit noodig mocht zijn. Doch dat alles komt later."
Hoe verwonderd was ik, weer op aarde te zijn; ik zag huizen
en straten, maar ik zag de menschen en alles zoo heel anders.
Nu zag ik door de menschen heen. Waren zij dan veranderd?
Neen, alleen ik en mijn geheele toestand waren veranderd.
Ik zag de aarde uit dit leven en dat was zeer eigenaardig,
zoodat ik den eenen kreet van verwondering na den andere
slaakte. Welk een wonder is het, dood te zijn en toch te leven
en weer op aarde te kunnen zien. De menschen te zien en te
hooren spreken en door hen heen te wandelen, terwijl zij er

niets van voelen. Dat is het grootste wonder dat de mensch,
die uit dit leven voor de eerste maal op aarde terugkeert,
zal beleven. Het ontroerde mij diep, ieder zou daarvan onder
den indruk komen.
Ik zag, dat wij in een buurt waren gekomen die ik kende.
Daar zag ik mijn eigen straat voor mjj. Ik wilde als een wervelwind
naar mijne woning vliegen, maar ik voelde dat ik
werd tegengehouden. De broeder zag mij aan en zeide: „Wat
176
hebben wij afgesproken? Rustig te zijn en u in alles te beheerschen.
Denk er aan, Gerhard, gij zult vreemde dingen
zien.” Maar toen ik een eind in de mij zoo bekende straat
was, rukte ik mij van den band, die mij vasthield, los en
vloog naar mijn woning, waar ik was gestorven. Ik greep
de bel, maar voelde dat ik de kracht niet bezat om deze over
te halen. Wat beteekende dat nu weer? Weer wilde ik bellen
en toen ik eens goed op mijn handelingen lette, zag ik dat ik
door de bel heenging.
De broeder, die intusschen bij mij was gekomen, zag mij aan
en zeide: „Op deze wijze zult gij nooit binnen komen. Ik zal
dit raadsel voor u oplossen. Waarom zoo’n haast? U leeft
immers in de eeuwigheid. Waar is uw zelfbeheersching?”
Ik sloeg mijne oogen neder en voelde, dat ik nu reeds mijzelf
weer had vergeten. Hoe moeilijk, om daar steeds aan te moeten
denken.
„Kom, wij gaan binnen.” De broeder liep voor mij uit en trad
door de deur binnen. „Voor ons behoeft men niet open te
doen; wij zijn geesten, Gerhard; en het stof lichaam hebben
wij afgelegd. Kom, volg mij.” Weer zag ik een wonder voltrekken;
wie zou daar nu aan denken? Ik kende immers al
die geestelijke wetten en mogelijkheden nog niet.
Spoedig waren wij boven. Ik voelde mijn hart hevig kloppen,
want nu zou ik mijn kind en mijn vrouw zien. Daar stond
ik in mijn eigen huis, hier was ik gestorven en hier was alles,
wat ik had achtergelaten. Zou ik hen zien en leefden zij hier
nog? Nu hoorde ik praten; ik riep mijn vrouw en wachtte
op antwoord. Maar ik hoorde niets. Toen rende ik naar de
woonkamer; daar hoorde ik praten. Er werd over huiselijke
dingen gesproken, ik hoorde het duidelijk. Weer riep ik,
maar kreeg geen antwoord. De stemmen kwamen mij echter
niet bekend voor. Bij het raam meende ik een schim te zien.
Nog eenmaal probeerde ik mijn vrouw te roepen, maar weer
zonder gevolg.
Ik zag den broeder aan, die mij vroeg: „Is zij, die daar bezig
is met breien, niet uw vrouw?” Neen, nu ik duidelijker zag,
177

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:12 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Nu
zag ik reeds hun verwrongen gezichten en hoorde hen schreeuwen

en vragen, waarom en waarvoor? Zij zouden hun hemel ontvangen en de poorten des hemels zouden voor hen geopend worden, maar welk een hemel? O, als zij hier zouden aankomen, dan was hun leed verschrikkelijk. Hoe meer strijd men op aarde ontving, des te gelukkiger zou de mensch aan deze zijde zijn. Nu voelde ik het, nu ik mijzelf had leeren kennen. Eindelijk kwam de broeder mij roepen en spoedig waren wij buiten. Alles was vreemd voor mij, ik zal je dat vertellen, Jozef. Wij wandelden in de natuur, maar onder het wandelen zag ik dat de natuur en alles om mij heen verwaasde. Toen voelde ik mij lichter worden en mijn omgeving was verdwenen. Alles was voor mij opgelost. Wij waren in den cosmos opgenomen en zweefden in de ruimte, op weg naar de aarde. Ik bleef in hetzelfde licht, het licht dat om mij heen lag en dat ik het mijne mocht noemen. Dit was dus mijn eigen afstemming, de liefde die ik bezat. In dat licht zou ik de aarde zien. De broeder maakte mij alles duidelijk en ik vroeg hem vele dingen, die wij op onzen weg tegenkwamen. Je kunt je niet voorstellen hoe machtig het is, in het universum te zweven. Ik voelde me, alsof ik op aarde leefde en toch wist ik dat ik daar was gestorven. Wel zag en hoorde ik alles, maar ik begreep er nog weinig van. Dat oplossen van mijn sfeer vond ik wonderlijk. De menschen op aarde zullen zich daaromtrent geen denkbeeld kunnen vormen, doch eens zullen allen het beleven. Ik zag planeten, sterren en andere lichamen en daarop leefden menschen, menschen zooals wij, maar in een hoogeren toestand. Wij kwamen andere wezens tegen, maar die menschen kon ik alleen waarnemen door de krachten van mijn leermeester. Dit alles is concentratie, het innerlijk instellen, het overgaan op die afstemmingen, maar het vermogen daartoe bezat ik nog niet. Ik vroeg aan den broeder hoelang ik reeds in de sferen was. Hij zeide: „Zes maanden en eenige dagen, volgens aardschen tijd.” Zes maanden; voor mij leek het een

eeuwigheid. Ik dacht aan mijn vrouw en kind. Hoe zou ik hen terugzien en hen kunnen vinden? Wat zouden zij gelukkig zijn, wanneer ik in hun midden was. Nu werd het duister om mij heen, maar daarna zag ik weer uit mijn eigen afstemming, want mijn licht bleef en toch bevond ik mij in een onbekende duisternis. Toen ik den broeder vroeg, wat dit beteekende, zeide hij: „Wij bevinden ons in de sfeer der aarde.” Wonderlijk, dacht ik. „Waar dacht u zich mede te verbinden?” vroeg de broeder mij.

Verbinden? Wat was verbinden?

„U wilt naar uw vrouw en kind, niet waar?”

„Ja, gaarne.”

„Dan zal ik mij op u concentreeren en u blijft aan uw vrouw en kind denken, dat is verbinden. Door aan iets te denken en ons daarop te concentreeren zullen wij verbinding krijgen.”

Nu begreep ik wat verbinden beteekende. Ik dacht dus aan mijn huis op aarde; daar zou ik hen vinden. Het was niet eens moeilijk en, omdat ik verlangde, bleef ik met hen in verbinding. Niets scheen mij eenvoudiger.
„Zie," zeide de broeder, „daar vóór u, dat is de aarde."
Ik zag een machtigen bol en uit dien bol zag ik een zwak licht stralen. Om den bol zag ik een cirkel van licht, die nauw er omheen lag.
„De uitstraling der aarde,
--
onbekende duisternis. Toen ik den broeder vroeg, wat dit beteekende, zeide hij: „Wij bevinden ons in de sfeer der aarde."

" zeide de broeder. „Dat is de planeet
Aarde; daar leefde u, daar bent u gestorven."
Grootsch was het wat ik waarnam. „Weet u waar zij wonen?" vroeg ik.
„Ik niet," zeide de broeder, „doch gij weet het immers?"
Hoe zouden wij op die groote aarde, zoo overdacht ik, mjjn vrouw en kind kunnen vinden? Doch de broeder sprak: „U blyft aan hen denken, dan zullen uw eigen gedachten u tot hen brengen. Ik verbind mij, zoo ik u zeide, weer met u, dus uwe gedachten brengen ons tot hen."
„Hoe eenvoudig is het," zeide ik tot den broeder.
„Alles is eenvoudig, wanneer wij die krachten kennen, maar
175

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:01 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ik raakte mijn zelfbeheersching kwijt en voelde mijn angst weer terugkeeren.

geweest; lang had hij niet moeten duren. Nu begreep ik den broeder volkomen. Maar de diepte van het eeuwige leven kon ik nog niet peilen, dat had ik nog te leeren. Hoe eenvoudig was alles, maar toch zoo moeilijk. Wat hadden dan de menschen niet af te leggen, die maar raak leefden, en dan zij, die nergens liefde voor voelden. Wat hadden ze veel goed te maken. Nu reeds had ik medelijden met hen, het waren arme menschen, wanneer zij hier zouden aankomen. O, ik rilde er van, als ik aan hen dacht. Ik was slechts een kind in het kwaad, had geen groot kwaad gedaan en toch moest ik zooveel afleggen. Op aarde gunde ik elkeen zijn geluk, hunkerde niet naar rijkdom, maar leefde mijn eigen aardsche bestaan. Ja, aardsch was het, ik voelde het en begreep nu het groote en machtige verschil in beide levens. Slecht was ik niet geweest, maar ook niet goed. Ik leefde tusschen de stoffelijke en de geestelijke afstemming in, zweefde in de ruimte

en had geen geestelijken grond onder mijn voeten. In dienzelfden
toestand kwam ik hier aan en had nu al dat aardsche,
dat nietszeggende, afgelegd. Al mijn vrienden en kennissen,
die zooals ik arm van geest waren, zag ik aan mijn
geestesoogen voorbij gaan. Hoe voelden zij zich, die ongelukkigen?
Iederen Zondag gingen zij naar de kerk en toch,
ik wist het nu maar al te goed, hadden zij geen geestelijk
bezit. Op die wijze zouden zij het ook nooit ontvangen, noch
zich eigen kunnen maken. Zij leefden er niet naar en waren
grofstoffelijk, soms zelfs gemeen, heel gemeen. Op hun gelaat
kon men hun godsdienst lezen, ze brandden kaarsen en
wierook en scholden op andere godsdiensten en menschen.
Nu doorzag ik dit alles, nu wist ik wat al dat aardsche beteekende.
Hoeveel kaarsen zou mijn moeder voor mij hebben
laten aansteken? Misschien tientallen en toch was ik niet in
den hemel en zou door die kaarsen er nooit zijn gekomen.
Maar de kerk, haar godsdienst en geloof, spoorden haar aan
zoo te handelen. Ik moest aan mijzelf werken, anders zou ik er
niet komen en ik wilde dit ernstig. Op aarde kende ik menschen,
die een ander niets gunden en toch waren zij vroom
173
en geloofden, dat ook zij in het paradijs zouden komen.

On Wed, Jun 4, 2025 at 6:54 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

„Niet dat, Gerhard, niet mij, maar dank God voor alles en
ga nu met mij mede."
Gearmd keerden wij naar het gebouw terug en ik voelde mij
als den verloren zoon die terugkwam. Ik was een ander
mensch geworden.
„Thans zijt ge vrij," sprak de broeder, „en eerst nu kunnen .
wij naar de aarde terugkeeren; dit is uw belooning."
„Naar de aarde?" vroeg ik verwonderd.
„Ja, naar de aarde. Hebt gij dan geen verlangen om uw familieleden
te zien? Vrouw en kind bijvoorbeeld?"
„O, ja, graag wil ik hen terugzien."
„Dan zal ik u komen halen, want ik laat u nu alleen, daar
gij wel behoefte zult gevoelen om een oogenblik alleen te zijn."
De broeder ging heen. Dadelijk knielde ik neder en bad lang
en innig tot mijn grooten Vader, dien ik om vergeving vroeg.
Daarna kwam er een heerlijke rust in mij en legde ik mij
neder om te denken en te rusten. Het was nu stil in mij;
niets verstoorde de rust en ik voelde mij gelukkig; het eerste
natuurlijke geluk sedert mijn sterven op aarde.

Terug naar de aarde.
Om mij heen was meer licht en ik zeide reeds, dat mijn
woning open bleef; ze zou nu eeuwig open blijven. Ik begreep

mijn toestand geheel; niets was er meer vreemd en onbegrijpelijk
voor mij. Nu verlangde ik naar mijn geliefden. Ik
trachtte mij een denkbeeld van de aarde te vormen, maar ik
moest ophouden, daar ik niet wist waar ik moest beginnen.
Waar was de aarde, de planeet waarop ik had geleefd? Hoe
maakten mijn geliefden het en hoelang was ik reeds dood?
Leefden zij allen nog, mijn vrouw en mijn kind? Waren ze
gezond? De broeder wist, dat ik een kind bezat! Het kwam
mij voor, dat ik reeds geruimen tijd hier vertoefde. Wat was
ik al veranderd en toch had ik nog niets gedaan en zoo weinig
bereikt. Alleen had ik geleerd aan mijzelf te werken, meer
niet. Toch dacht ik nu anders en het kostte mij geen moeite,
want ik was niet meer verward. Die strijd was ondrageljjk
172

On Wed, Jun 4, 2025 at 6:48 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
men zichzelf overwinnen moet. Daaraan zal niemand ontkomen,
hetzij hier in dit leven of op aarde. Wie op aarde
daar al aan beginnen, behooren tot de grooten van geest.
Zij zullen hier niet te strijden hebben, althans niet dezen
strijd. Wij zullen dezen strijd hebben te voeren en onze verkeerde
karaktereigenschappen hebben af te leggen, altijd
maar weer af te leggen, totdat er niets van ons overblijft.
Dan staan wij in die groote oneindige ruimte en iedereen
kent ons en ziet door je heen, doch dan hebben we ook niets
meer te verbergen. Zóó voelde ik het, zóó lag het in mij, zóó
zou ik moeten worden.
Ja, lieve broeder, nu zou ik u beter kunnen begrijpen. Nu
voelde ik geluk en had ik geen slaap meer; niets hinderde
mij op dit oogenblik en ik zat daar met beide handen onder
mijn hoofd en kon over alles nadenken. Geluk en rust waren
in mij gekomen.
Plotseling hoorde ik een zachte stem, die ik kende en lief
had gekregen, tot mij zeggen: „Zoo, broeder Gerhard, mijn
vriend."
Gerhard? Nog nooit had de broeder mijn naam uitgesproken
en hij was het die zoo tot mij sprak, het kon niet anders.
Kende hij mijn naam? Daarin lag een groote bekoring. Het
streelde mij en deed mij goed mijn naam te hooren uitspreken.
Maar ik durfde den broeder niet aan te zien en bleef
zitten zooals ik zat, terwyl hij doorsprak. „Waarlijk, een gevecht
op leven en dood; een strijd, om van het aardsche het
eeuwige binnen te treden." Zijn liefde doordrong mij, maar
ik verroerde mij niet. Ik had immers hem en alles wat hier
leefde daareven vervloekt? Nu hoorde ik hem zeggen: „Dit
moest gij zelf uitvechten, ik kon u daarbij niet helpen; gij
moest ontwaken. Allen, die hier binnentreden, voeren telkens
en telkens weer eenzelfde gevecht totdat zij aanvaarden.
Twee eigenschappen hebt gij afgelegd, beide behoorden tot
de aarde. De één was de dood, de ander onbeheerschtheid.

Zelfbeheersching hebt gij u thans eigen gemaakt. God zal u beloonen voor iedere overwinning, op u zelf behaald. Gij
170
hebt geleden, maar de dood gaf u het eeuwige leven daarvoor in de plaats en de zelfbeheersching gaf u die heerlijke rust, die de rust des geestes is. [redacted] Zeer zeker de moeite waard om voor te strijden en met u zelf te vechten.

om niet die weg te maken en niet meer naar te kijken

Het geluk, dat u thans voelt, hebt ge daarvoor in
de plaats gekregen en gij hebt u zelf behouden. Velen gaan ten onder, omdat zij de krachten daarvoor niet bezitten. Ga zoo verder, Gerhard, myn vriend en broeder, ik zal u in alles helpen. Gij dacht uw vrouw te hooren spreken, doch laat ik u dit ophelderen.”
Ik spitste mijn ooren; wat beteekende dat? Doch de broeder vervolgde: „Ik wilde ineens een eind maken aan alles. Ik had mijn berekeningen gemaakt en wist dat gij u zelf zoudt overwinnen en voelde tot hoever ik kon gaan. Ik speelde een spel, een hoogst gevaarlijk spel, met uwe geheele persoon-Ijjkheid als inzet. Toch waagde ik niets, want ik wist, dat gij zoudt overwinnen, ik kende u immers? Ook ik speelde eens op dergelijke wijze, maar met andere krachten, en ook ik werd geholpen. Gy moest u zelf verspelen; gij legde alles af en ge hebt gewonnen. Ik, Gerhard, brak u doormidden, zoodat nu uw aardsche voetstuk is verdwenen. Door een visioen verbond ik u weer met de aarde en legde in u twee tegenstrijdige krachten en liet u onwaarheden hooren.
-
-
de dood, de ander onbeheerschtheid.

Ik was het,
die tot u sprak, niet uwe vrouw. Wat gij dus beleefde, ja, zie mij aan Gerhard, was door mijn wil, omdat ik u wilde bevrijden.
Gij hebt iets beleefd in den geest, dus door geestelijke inwerking hebt gij nu met u zelf gestreden.”
Ik zag den broeder aan en hij voelde waaraan ik dacht. >
„Ook ik,” zoo zeide hij, „vervloekte het leven.”
„Maar ik vervloekte in onwetendheid.”
„Dat zal God ook u vergeven, zooals hij mij vergaf. Kom, sta op en ga met mij mede, ik dank u voor de wilskracht, die gij

hebt getoond.”
Ik vatte broeders beide handen en kuste ze.
171

een wereld toch. Voel jij er niets voor, Karei, zoo'n harempje? ïk zie je al met 'n twintigtal verschillende nationale schoonen om je heen. Hoe zou jij je voelen, Karei?”
Karei geeft geen antwoord, hij vindt het tè zot. Erica vraagt me:
,,En zag je geen kinderen, Frederik?”
,,Ik hoorde hen. Die zijn in een andere zaal en krijgen daar hun opvoeding. Het was eigenlijk ’n stad op zichzelf, waarvan hij koning was. Ik hoorde dat geschreeuw van verre tot me komen. Hij zei: dat zijn mijn kinderen. Ik geloof echter, dat de kinderen vroeger werden afgemaakt. Zoo zie je, ook harems evolueeren op hun tijd. In dat haremgedoe komt orde en regel. De Maharadja’s en Sultans krijgen bewustzijn. Ik zeg je eerlijk, dit was een hoogstaand man. Voor mij was hij allerliefst.”
Karei lacht weer. Hij kan het niet aan, maar ik voel, dat hij wel voor Sultan zou willen spelen. We gaan verder, als Erica vraagt:
„Wat moest je daar doen, Frederik?”
„Nogal eenvoudig, ik had hem een boodschap te brengen van onze regeering.”
„Meen je het?”
„Of course...”
„Geheimen zeker?”
„Zoo iets.”
Karei barst bijna. Erica zegt:
„Hou toch eens even op, Karei. Je verknoeit alles. Laat ons toch, je kunt nooit eens echt meedoen.” En ze vraagt alweer:
„Je zou je afvragen, wat moet ónze regeering met zoo’n Sultan.”
„Zoo, vraag jij je dat af. Erica. Laat ik je dan zeggen, dat die man voortdurend met ons vorstelijk huis en de regeering in contact staat. Contact heeft... is beter. Ik geloof/ dat onze regeering prachtige zaken met hem deed. En wat is zoo'n kerel rijk! Hij liet me de diamantjes zien van de dames. Met elkaar hadden ze geloof ik, voor zoo'n slordige vijftig millioen aan hun japonnen hangenj Ze droegen ze in de haren, op de borst, het waren allemaal koninginnen. En dan die zijden gewaden. Mijn hemel, wat een kleuren... zou René zeggen. Ik kreeg waarlijk lust om zoo’n afgedankt jurkje mee naar huis te sleepen, maar dat ging niet.
Ik was gaarne met zoo’n schuldbekentenis thuis gekomen. Eerlijk gezegd,' hij heeft mij vorstelijk ontvangen en verzorgd.”
„Hoe dan, Frederik?” wil Karei nu weten.
„Ja, dat kun je zoo niet zeggen.”
„Ouwe snoepert... je liegt dat je barst!”

270
„Karei toch, laat hem... wat gaat het je aan. Ga verder, Frederik/'
Tot mij: „Wat gaf hij je te zien, Frederik? En waarom beschrijf je al die reizen niet, je zou er een hoop geld voor krijgen. Je kunt het smakelijk genoeg opdisschen."
„Ik ben geen schrijver."
„En je vertelt het, alsof je het boek al klaar hebt. Wat kreeg je voor lekkers, Frederik? Wat voor vorstelijks beleefde je?"
„Dat durf ik zoo maar niet te zeggen. Ik zou Karel maar ongelukkig maken en dat is toch nu de bedoeling niet."
„Aha, ouwe smeerlap... ik weet het al. Je wordt weer verlegen, hé? Heeft hij je soms zijn harem aangeboden, Frederik?" roept Karel uit. Hij stikt van het lachen. Hij loopt naar de jeneverkruik en schenkt ons 'n borrel in. „Hier," zegt hij, „fantast, op de gezondheid van je verlegenheid, en dat je een groote jongen mag worden en niet zooveel zult liegen. Op de gezondheid van je mislukt persoonlijk genoegen. Proost, Frederik!"
We stootten de glazen en ik neem 'n teug, als Erica zegt:
„Jij gelooft niets, nooit iets, wat boven je vermogens ligt. Maar van binnen kriebelt het."
En ik laat er op volgen: „Zie je. Karei, Erica heeft gelijk. Jij gelooft ook nooit eens was, dat je zelf niet bereiken kunt en je voor n nuchterling als ik ben voor bovennatuurlijk houdt. Maar zal ik je thans de bewijzen geven, boerenzoon?"
Ik haal mijn portefeuille te voorschijn en scharrel er wat in. Ik grijp 'n leuk portretje en geef het Karei:
„Hier, fantast... kijk zélf!"
Hij kijkt en schreeuwt: „Moet je dat zien! Moet je dit zien! Kijk, wat zeg je hiervan?"
Erica en Anna grijpen hem de foto uit z'n handen. Ik sta erop met mijn Sultan. Het is het oogenblik, dat we zijn bezit bewonderen. Ik sta daar zoomaar onder zijn machtig mooie boomen, met achter ons zijn bediende, die ons heerlijke schaduw bezorgt en wat Westerschen wind maakt.
Ze zien mij in een smetteloos wit pak, achter mij een machtig panorama... Ze voelen de kieteling onder m'n hart. Het water loopt Karei nu over de lippen. Dat had je niet gedacht, hè! Niks vanaan, jij vertelt altijd nonsens. Maar dit liegt niet, Kareltje, niks vanaan. Ik ben het zélf. Karei is verslagen. Hij ligt tegen den grond, zijn bluf is nu gesmoord.
Erica zegt:
„Karei? Dat had je niet gedacht, hè? Die is goed! Ik vind het een
271

On Wed, Jun 4, 2025 at 9:33 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ik kan en mag voor haar fantaseeren
zooveel ik wil, ze gelooft alles van mij, waarvoor ik haar dankbaar ben, ook al vertel ik de grootste nonsens; als zij mij blijft aanvaarden, groeien wij lekker naar elkaar toe en zijn wij straks bloemen van één kleur! Maar dat weet Karei niet, ook Erica heeft er geen verstand van, die is weer heel anders. Ik antwoord nu:
„Ik zag er Arabische schoonen, Italiaansche, Fransche, Egyptische,

en dat waren om zoo te zeggen, de bloemen van den Nijl, die hij duur had betaald. Ik zag één Hollandsch kind, je gelooft het niet, maar het is de waarheid. Hij vertelde me, dat hij dit schoone leven verzorgde, een aparte opvoeding gaf, omdat hij haar uit de goot had gehaald,
„En hoe was dat meisje, Frederik? Verlangde ze niet naar Holland terug?”
„Ik geloof het niet. Ze had het daar veel te goed. Maar ja, ik keek haar niet in het hartje. Ik zag haar maar even, er was zooveel te zien. Ik wilde beleefdheidshalve niet vragen waar hij haar had opgevischt. Hij liet zich wel ontvallen, dat dit kind straks haar vrijheid zou krijgen, maar dat zij toch moest vertellen, uit welke bron zij haar schoonheid had verkregen, m.a.w.... hij wilde er een ruimtelijke vlucht van maken en haar zijn Oostersche mentaliteit vertoonen, waarvan de slangen en schorpioenen het geheim kennen. Ook distels, de echte Hollandsche, meen ik, steken, als het hun goed dunkt, hoewel wi’ er geen plezier in hebben, omdat het je aan den dood herinnert. Foeii, waar n mensch plezier in heeft.
Alle nationaliteiten trof je er aan, Erica, zooals ik al zei, schoonheden waren het.”
„Hoe is het mogelijk. En zeker allemaal in kostbare zijde gehuld.
„Dat moet je zélf zien, Erica, je gelooft het niet.
Karei lacht zich stuipen. Hij vindt dit spel wonderbaarlijk, maar hij denkt, dat ik zotteklap verkoop. Hij is echter z n doode vergeten. En wij gaan spelend verder, het gesprek draait om Erica en mij, de anderen luisteren en vinden het comedie. Een film is het, laat Anna zich ontvallen.
Erica zegt tegen Anna:
„Ik zou best eens een paar weken in zoo n harem willen zijn, alleen al om aan al die vrouwen te vragen wat ze daar eigenlijk uitspoken.
En jij, Anna?"
„Ik om aardappelen voor hen te schillen, beweert deze.
„Ik zou willen weten...” gaat Erica verder, „wat zoon man eigenlijk met al die vrouwen wil en wat hij zooal tegen ze te zeggen heeft. Wat
269

On Wed, Jun 4, 2025 at 9:29 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

is niet prettig, doch wij weten hoe hij is. Ik denk: wacht maar, ik krijg je aanstonds nog én dan sla, ik je tegen den grond. Erica stikt van het lachen. Ook Karel kon er niet onderuit, toen'ik over die kussentjes vertelde. Ik geloof meer dat hij alléén lacht, omdat ik altijd van die eigen gemaakte uitdrukkingen lanceer. Mijn vergelijkingen, beschouwingen krijgen kern en beteekenis, wat vroeger ’n handicap voor mij was, omdat ik dan meestal begon te stotteren. Nü is dat gelukkig voorbij en vliegt zoon verhaal zoo maar m’n mond uit. Ik zeg het zelf, ik kan iets met elkaar verbinden. Ik kan de dingen zichzelf laten vertellen, je ziet je er zelf bij. Je maakt het mee, ze hebben kleur en gestalte, je bezielt zoo’n woord en plaatst het waar ze het juist niet verwachtten, maar je rammelt op dat oogenblik een maatschappij aan flarden... Dit klopt nu net niet, meestal lukt het me volkomen en dan gaat het als gesmeerd. Ik ben dus geen geboren verteller, maar een geboren volger... Ik volg

de dingen en dan hebben ze iets te zeggen. Enfin, ze kennen me al zoo'n beetje.
Erica wacht met ongeduld en laat dien harem maar niet los, als vrouw wil zij er alles van weten. Ik weet nu zeker, dat Karei denkt, dat ik maar wat klets. Hij voelt zich nu weer bedrogen... Mijn verhaal hangt tusschen waarheid en bluf. Ik ben voor hem een Von Münchhausen, een Vadertje Langbeen, een Don Fiasco...! Maar ik krijg hem nog wel.
Erica vraagt weer: ,,Nu, Frederik? Ga je . verder? Hebben ze mooie jurken aan, die dametjes?"
„En of, nou, wat een mooie!"
„En waren het mooie vrouwen?"
„En of!"
„En jong natuurlijk?" '
„Ja, dat is natuurlijk een vereischte. Ontzettend jong waren ze. Niet allemaal, zie je, zoo'n vorst wil van alles wat. Ook oudere leeftijden zag ik. En vanzelfsprekend, dik en dun, smal en lang, klein en groot, maar het fijnste van het fijnste zag ik daar bijeen."
„Waren er zwarte, bruine en blanken, Frederik?"
„Ik zag alle kleurtjes, Erica... prachtige kleuren, het abrikozenrood, het ongelooflijke zachtgroen in de oogen, het hemeltergende ook, ik zag daar ons groote woordenboek vertegenwoordigd door vrouwen, zielen, wonderbaarlijke natuurproducten, waarvoor je knielen zou en duizenden zonden zoudt willen doen, zoo afschuwelijk mooi waren ze!"
„Vertel eens, Frederik? Alle nationaliteiten bijeen,-natuurlijk."
Karei krijgt er nu ook schik in. Anna glinstert vanuit haar hóek en
268
vindt me 'n adonis. Die Anna toch.

On Wed, Jun 4, 2025 at 9:17 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

te vergeten en ik heb ook nog dat in me, om lang te wachten, om dan mijn pijlen af te schieten, die steeds en steeds wéér zuiver zijn gericht. Ik heb je die bewijzen trouwens bij duizenden geschonken en je vliegt er telkens weer in. Ik meen het echter goed, ik ben eerlijk, mijn kinderlijke' natuur is het, die mij steeds weer tot de menschelijke én natuurlijke harmonie voert of wij hadden het hier te zamen geen dag uitgehouden. fylaar jij hebt dat ook. Karei. Jij kunt het echter niet verdragen, dat je die kinderlijkheid ziet. Jij trapt dat steeds van je af, maar dan zien wij een verkeerd masker! Je komt daar niet achter vandaan, je vuurt vandaar naar ons en de menschen en hebt de grootste pret als ze niet weten wie je bent en wat je feitelijk wilt. Maar wij kennen je nu wel!
Maar ik zeg je, vroeger was je zoo, nu zijn de bakens verzet, je bent anders gaan denken. Je levensinhoud krijgt orde. In je karakter zien we natuurlijkheid, landelijk instinct, liefde. Jij zelf bent het, die dit evolueerende voor je persoonlijkheid eischt. Je trapt niet zooveel meer! Je dondert nu en dan, maar dan gaat toch later je hoofd naar beneden. Ik ben .niet van plan jou de les te lezen, maar zoo is het! Ga verder, Karei, loop je niet te pletter tegenover een dood, hij krijgt toch gelijk! Dat masker moet je trachten te leeren kennen. Wanneer je dat voelt en in je draagt, sta je zoo sterk als je maar wilt. Nu is er geen armoede

meer, je zegt tegen je zieken: vaarwel, doe de groeten aan de anderen
die je voorgingen, zeg maar, dat ook ik straks kom om mijn leege briefjes
in te dienen, de bloemen zijn voor het universeele altaar, waar je zelf de
mis lezen zult!”
Erica vliegt op mij toe en kust me. Karei meesmuilt... hij is weer
overwonnen.
Erica is mijn verhaal nog niet vergeten. Ze vraagt nu:
,.Vooruit, Frederik, wij gaan nu verder. Vertel ons van dien harem.
Het is toch ernstig bedoeld, niet? Ga verder, Frederik. '
>,Ik wil met dat gedoe niets te maken hebben, Erica. Het zou me mijn
nachtrust maar kosten;”
,,Maar je was er toch?”
,,Zeker, ik was er en ik stond er middenin. O, als je die engelen had
gezien. Mijn hemel, als ik nog denk aan al die slaapkussentjes van de
dames."
Ik kijk in de richting van Karei. Op zijn snuit weerspiegelen twijfel en
spot, ’n Ander masker is liet dan zooeven, maar nu zie ik: kletspraat...
fantast, wat wil je? Maar ga gerust verder, ook ik hou wel van zoon
pretje, je kunt de grootste nonsens vertellen, wij luisteren. Wat ik voel
' 267

On Wed, Jun 4, 2025 at 9:04 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Maar
meestal was jij allang verdwenen. Nu doe je dat niet meer, je ziet, je
weet, dat je menschen lief kunt hebben en dat een mensch géén koe is!
Wil jij vergelijkingen maken? Goed, ook wij mogen dat doen. En dit
alles pleit voor jezelf, je bent god-zij-gedankt ten goede veranderd. Breek
jij je nek maar, Karei, sterf maar voor je zieken, geef gerust leven en
ziel aan je zieken, breng ze desnoods nog bloemetjes mee, ook al lachen
zé er om, de hemel weet hóé je> het bedoelt! Wij zien je duizendmaal
liever zoo, dan dat je zieken van je heengaan, naar een ander, omdat
dokter Wolff een dierenarts is.

Ben je dat allemaal vergeten? Ben je dan
niet in staat om eens kinderlijk naïef te zijn? Dacht je, dat je hierdoor je
persoonlijkheid zou verliezen? Ik wed met je — ik zet tien duizend tegen
één gulden — indien wij je zieken zouden vragen hoe vindt ge nü dokter
Wolff, hoe was die ander van enkele jaren terug? En welke wenscht u
dat tot u komt? Ik verzeker je, Karel, bloemen uit liefde en dank, openhartigheid,
menschelijke blijdschap, geluk, die jij van je zieken krijgt,
zijn meer waard dan een kasteeltje, dan honderdduizenden, als je het
mij vraagt. Dien nü. Karel... Ik was gaarne dokter geweest... alléén al,
om die zieke harten te steunen

, vol te pompen met mijn eigen gevoelsfluïdium,
liefde, een hartelijk woord. Nu ben ik blij dat ik het niet ben,

omdat ik als jij dat j^e pletter loopen niet voor honderd procent aanvaarden kan. En toch moet het... jij bent het nu en je zult er van maken wat er van te maken is, je kunt niets anders meer doen. Maar ik verzeker je, straks, over jaren denk je er anders over. Jij bent tot groote dingen in staat, Karei. Uit dit hout snijdt men dokters!"
Hij ontneemt me het woord en zegt:
„Bluf... Frederik... je geeft me te veel, ik ben zoo niet."
„Zie je, Karel, dit is het valsche van je eigen masker. Soms druk je iedereen in je hoeken, dan wil juist jij ze te pletter drukken en overvleugelen, even later wil je ons wijsmaken, dat jij dien hoogmoed niet lust. Jij weet drommels goed wat ik bedoel en hoe je bent. Ik geloof niet, dat jij naar futiliteiten zoekt, je pluimen aanvaardt, maar je moet niet denken, dat wij gelooven, dat jij het niet prettig vindt dat je persoonlijkheid al die boersche mentaliteit kwijt raakt. >>>>>>>>>>>>>>????????????

Je bent bezig aan jezelf te werken, je weet het en je wilt ons wijs maken dat het niet zoo is, maar je zuigt het uit onze ribben. Je wacht er niet op, maar je stroop is te voelen. Ik bedoel het eigenlijk anders. Jij wilt menschen overvleugelen, ik niet, ik ga liever tien stappen achteruit, maar ik heb de gave om niets
266

On Wed, Jun 4, 2025 at 8:56 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Vroeger was je bezig menschen in je slooten te trappen, je had dan de grootste lol als je zag, hoe bemodderd ze er weer uit kropen.

On Wed, Jun 4, 2025 at 8:55 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Vroeger sloeg je harten stuk, brak je ziekelijke verschijnselen, maar je vergat, dat ze door menschen werden beleefd

error

On Wed, Jun 4, 2025 at 8:54 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

vertellen. Karel, dat had je moeten hooren. Frederik is net een Oostersche Prins. O, wat zullen we nog beleven.”
„Als ik je zeg, Karel...,” ga ik er evén op in, „dat ik vier dagen en nachten — hoor nu goed wat ik zeg, en dit is veel interessanter, dan je suikerzieke die heenging — dat ik vier dagen en nachten bij een echten Sultan heb doorgebracht, en dat die man mij zijn heele hebben en houden heeft getoond, tot zijn haremdames toe, geloof je het niet, dan lach je, ’dan haal jij je schouders op. Ik zweer het je. Zoo’n tijd als dat was vergeet 'n mensch nooit!”
Karei ligt nu aan mijn voeten. Ik heb hem geloof ik dood geslagen.
Hij kan mij niet meer aan, hij weet het niet meer, maar zegt:
„Als je mij zegt, Frederik, dat jij dé Sultan van Marokko bent... geloof ik je onmiddellijk. Man schei uit, of ik geef je ’n spuitje.”
Erica en Anna komen mij te hulp, Karei kan weer niets hebben, ik geloof, dat de suikerzieke er tusschenuit is. En juist onder z’n handen

vandaan, waar hij nooit tegen kan. Erica zegt:
„Hè, Karei, je gooit weer met zout, waarom doe je dat toch, we zijn zoo heerlijk op reis. Altijd verderf — bederf je den boel. Laat het' toch."
„Maak je niet druk, kind, Frederik en haremdames? Laat me niet lachen, het is net 'n kermistent. Jij laat je alles wijsmaken. Frederik en 'n woestijnrit, ken je hem dan nog niet? Zeker naar Rijswijk..., net als die nacht van 'm naar de Pyramide."
Karel is bedroefd. Dit is de echte Karel! Hij barst innerlijk van verdriet. Dat is het eigenlijk toch ook weer niet, hij is meer in opstand. Hij is in botsing met zijn zieken, zijn taak als dokter. Hij hoort hen roepen: je lapmiddelen helpen toch niet! Zoekt het nu zélf maar uit, ik ga! Prutsers zijn jullie! We lezen het van zijn masker af. Je moet hem nu eens zien, net 'n verongelukte. Maar dit is zijn beste ik, hij staat naakt voor den dood, maar het is ook armoede. Ik zeg hem:
„Zie je, Karei, wij menschen kunnen, als het er op aan komt, alléén leege briefjes indienen. Jij bent net als Hans; drukte voor niets, praatjes maken, dat kunnen jullie. Briefjes bij lijken doen waar je nooit een voldoende antwoord op krijgt. Je staat machteloos en je wilt geen machteloosheid. Je wilt leven en dood in handen hebben. Ik zie jullie al, mijn hemeltje, wat zouden jullie te keer gaan. Het is goed, dat het niet zoover gekomen is of wij arme stakkers hadden geen leven meer door den geleerde, je deed dan precies wat je zelf wilde. Maar zoover is het nog niet.
Dacht jij tegen een dood te kunnen vechten? Je moet het een mensch
264
gunnen, te sterven. Je moet eens gaan inzien, dat dit noodzakelijk is. Je moet een ziekte van tevoren kunnen overzien. Je moet weten wat je voor 'n zieke kunt doen en wat niet mogelijk is, Karei, je blijft dan altijd jezelf. Jij houdt geen reserve voor je bestaan, jij wilt alles of niets, maar hierin moet je kunnen schipperen. Je voelt wel wat ik bedoel. Wat jij wilt is dikdoenerij. Jij kunt niet aanvaarden, dat n mensch onder je handen verdwijnt. Geef mij dat hamertje van je in handen en ik zal je zeggen hoeveel leven je zieken nog bezitten. Wat jij hoort is de stoffelijke klank, maar luistert nu eens naar dat, wat je innerlijk kunt voelen en beluisteren? Nu sta je er anders tegenover.
Het is hierdoor, dat je niet meer in verhaaltjes gelooven kunt. Je gelach is nu suikerziek. Gezond verstand heb je niet meer, maar van mij en anderen heb je praatjes. Kinderlijke blijdschap zegt je niets. Maar we weten het, Karei, je reine liefde slingert je uit je evenwicht. Kop op, Karei, zie de dingen anders, zie hen zooals ze zijn. Ik weet wel, velen van jullie voeren telkens een strijd op leven en dood maar dat is nu eenmaal noodzakelijk. Je bent een te goed dokter.
Karel denkt, maar even later komt er:
„Je hebt gelijk, Frederik. Ik wil het leven niet verliezen, een zieke móét beter worden, maar dan sta je voor, dat masker. Vroeger kon me dat niet schelen, het raakte me niet. Nu ben ik er kapot van, ik ga maanden van te voren al door den dood, de zieken loopen je achterna en dat sloopt je. Maar al dat werk, al dat gesjouw is voor niets. Je hebt nooit zekerheid... nooit, wie dat wél heeft is n overdreven fantast. I bekend eerlijk, dat je met alles in de ruimte hangt. Ik wou, dat ik er

nooit aan begonnen was. Dat eeuwigdurende pillen draaien hangt me de keel uit.”
„Dat lieg je, Karel. Je meent niet wat je zegt. Je bent het of je bent het niet, jij bent het voor honderd procent. Jij bént in staat om je even voor 'n zieke te geven. Wat vroeger niet mogelijk voor je was, daar ben je thans toe in staat. Of geloof je dat niet? Wij zien immers, hoe je leven is veranderd? Vroeger... ja vroeger, toen was je n bruut, n veearts. Nü ben je ’n dokter, nu sta je met de zieke voor de problemen. Je praat met je kinderen, je vertelt ze over. Karel, ze hadden je natuur lijke hardheid niet noodig, ze wildever je eigen leven, je geeft ze steun. Vroeger liepen de zieken bij je wn die leegte niet. En nu? Nü zien ze je als mensch. Thans ben je 'n dokter zooals het behoort, vroeger was je een verwaande kwast. Vroeger sloeg je harten stuk, brak je ziekelijke verschijnselen, maar je vergat, dat ze door menschen werden beeft
265

On Wed, Jun 4, 2025 at 8:25 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

,,Dat is het niet, kinderen. Er valt me nu eerst iets in. Wat n sufferd ben ik toch. Wat ’n armoede, wat ’n hondeninstinct toch. Hoe is het mogelijk. Geen wonder, dat God zegt: „Jullie? Als je er bovenop staat weet je het nog niet? Ik ben ’n brok ellende, als je het weten wilt.
„Wat heb je toch, Frederik.”
„Niets, kinderen, niets, maar ik zal er aan denken. Ik ben n sufferd! Mijn God, wat 'n slungel ben ik toch.”
We hooren niet, dat Karei binnen gekomen is en al dien tijd luisterde. Hij zegt:
„Wie was dat, Frederik? Beschrijf je dit alles?
„Dat heb ik hem ook al gevraagd, Karei. Het is wonderlijk .mooi. Je zou hem. En nu wil hij zichzelf een pak slaag geven. Snap je dat nu?
„Wie was dat, Frederik?”
„Mn engelbewaarder, geloof ik, Karei, maar ik heb dat leven nooit meer gezien.”
Karel lacht, Erica is woedend, omdat ze denkt, dat ik alles weer kapot wil maken en in mijn schulp terugkruip. Ze vraagt:
„Was die man in staat, Frederik, om ’n storm tot staan te brengen?
Karei kijkt weer, hij denkt: Wat heeft hij het weer bruin gebakken. Hij neemt plaats en luistert. Als. ik me op zijn leven instel, ruik ik een dood. Zwarte aura is het, die ik vies vind en die slijmerig aandoet. Zoo'n dood toch, komt over m’n lippen. Karel begrijpt het al. Erica snapt het nu ook en vraagt hem:
„Is het zoover, Karei?”
Karei knikt... Erica vraagt me opnieuw:
„En zeg het eens, Frederik!”
„Waarlijk, Erica, hij stak zijn hand uit en het stormde niet meer
Maar anders dan wij denken, zie je. Van binnenuit gebeurde het sti
leggen van dien storm. En het stormde niet, het had niet eens gestorm ,
hij gaf je kracht en sterkte, het geloof, de hoop en de liefde voor jeze
Toen was er stilte en dachten we aan heel iets anders.
„Weet je. Karei, dat Frederik een woestijnrit heeft gemaakt en dat hij

een bode des heeren is geweest?”
„Wat heb je nu weer voor onzin verteld, Frederik.
„Onzin!” valt Erica uit: „Noem je dat onzin. Je had het verhaal eens moeten hooren. Frederik was koerier bij Zijne Majesteit.
Karei proest het uit.
„Karei toch... jij gelooft ook niets. Vertel het hem eens, Frederik
Wij willen het nog wel tien keer hooren, niet, Anna? Wat kan die man
263

On Wed, Jun 4, 2025 at 8:17 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
.

On Wed, Jun 4, 2025 at 8:16 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
,,Het is heel natuurlijk, Frederik. Wat ik daar was, ben ik nu nog.
Maar wanneer ik in dat ga, wat ik toch eigenlijk nu niet meer ben, sluit men mij op en ben ik een abnormale.”
„Hoe. kom je aan deze wijsheid?”
„Die bezit jij ook, Frederik. In èlk wezen leeft die, je moet haar wakker maken.”
„Hóe, als je me helpen wilt?”
„Blijf kind, Frederik! Ga alles na wat er geschapen is. Ik heb mezelf aan het vliegen gekregen. Geloof me, het duifje, dat ben ik! Ik ging even kijken of er voor mij nog berichten waren. Ik kan dat, maar jij kunt het ook, een woestijnraaf is er toe in staat, indien je het Geloof, de Hoop en de Liefde hebt om het te zijn! Maar genoeg hierover, of je komt er nooit meer van af en dat breekt je je nek, Frederik. Ik heb duizenden van die kostbaarheden verloren. En toch ben ik er nog."
En toen sloot hij zich volkomen voor me af. Wat ik ook deed, gééAn woord kwam er meer over zijn lippen. Toen wij onze reis hadden volbracht en wij zouden scheiden, mijn weg me naar elders voerde en hij terug moest met een nieuwe karavaan, zei hij nog:
„Ga terug naar je land, Frederik, en onderwijs de goeden van geest, opdat ook jij het geópende beleven zult. Mijn hart en mijn ziel groeten je. In uren van gevaar kun je op mij rekenen. Déél het niet uit, ga niet daarin of je komt er nooit! En vergeet nimmer, de Lotus is het! Zij kan je dit alles schenken, maar leg jezelf aan haar voeten. Als het woord tot je komt, Frederik, dan kun je de Pyramide beklimmen. Hóór je het woord tot je komen, dan moet je goed luisteren. Weet dan, het is de Sfinx! Anders niet! Gedag, mijn vriend, gedag, wij zijn nooit meer alleen!”
Hij wilde verdwijnen, doch ik vraag nog:
„Laat het me zien, laat het me weten.”
Hij nam direct over waaraan ik dacht. Hij pakte mijn hand, hield die op een bijzondere manier in de zijne geklemd, wandelde nog eventjes met me rond en zei:
„Als het „licht” leven is, Frederik, en jij voelt, dat alles in ons bestaan Liefde is, komt het tot je hart en zul je het voelen. Nu valt er niet meer te wijfelen... Je voelt het! En ga nu of je valt in slaap.”
Ik stommerik toch... Wat een zebra, een ezel ben ik. Mijn God, ik zou mezelf een pak slaag kunnen geven... wat ’n kreng ben ik toch.
„Wat heb je. Frederik?”

„Niks, ik zou me nu een pak slaag kunnen geven.”
„Waarom, het is zoo prachtig wat je daar allemaal zegt."
262
i

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:45 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

bleken het andere menschen te zijn. Deze menschen kende
ik niet, maar dan konden zij toch antwoord geven? Ik was
in mijn eigen huis, waar was dan mijn vrouw?
„Zij kunnen u niet hooren,” zeide de broeder.
„Niet hooren?”
„Neen, want u bent geest. Uw zacht maar duidelijk roepen
zal de mensch op aarde niet kunnen hooren.”
Toen schreeuwde ik heel hard.
„Ook dat hooren zij niet,” zeide de broeder.
Wat beteekende dit alles? Hier had ik geleefd, hier moest
ik vrouw en kind terugvinden. „O, help mij broeder, ik wil
hen zien; ik wil niet terugkeeren voordat ik hen allen heb
gezien.”
„Kalm zijn en blijven, Gerhard! Is zij uw moeder?”
„Neen, dat is zij niet.”
„Dan zijn wij verkeerd. Ik wist dat wij verkeerd waren.”
„U wist dit?” vroeg ik verwonderd.
„U dacht aan uw huis en wij zijn dus hier gekomen, doch u
had aan hen moeten denken, aan hen alleen. Ik voelde uwe
gedachten. Hierdoor leert gij u zuiver instellen en aan dat
te denken wat u wilt ontmoeten en terugzien. Is u dit duidelijk?”
„Ja broeder.”
„Anderen zijn in uw huis komen wonen.”
„Maar hoe kan dat, in die paar maanden?”
„Toch zal het zoo zijn, maar wij zullen hen vinden. Kom,
volg mij.”
De eerste teleurstelling op aarde had ik dus ontvangen. Daaraan
had ik niet gedacht.
„Ze zal bij mijn moeder zijn, wilt u mij daar heen brengen?”
Ik zeide reeds, dat ik de eerste onaangename ontdekking had
gedaan. Toch was ik gelukkig, omdat ik iets van mijzelf had
teruggezien, al was het dan alleen mijn vroegere woning.
Wij Hepen door de straten en spoedig waren wij in de buurt,
waar mijn ouders leefden. Ik wist mij nu te beheerschen en
volgde den broeder op den voet. Hier woonde mijn moeder.
178
Ik zag reeds aan het meubilair in de gang, dat zij hier nog
woonde. Ik herkende verschillende meubelen, die ik zelf op
de plaats had gezet, waar zij nu nog stonden.
„Moeder,” riep ik heel hard, „Moeder, ik ben hier, Gerhard.”
Aandachtig luisterde ik, maar ook hier geen antwoord. Wat
de broeder mij had duidelijk gemaakt, was ik in deze spanning

reeds weer vergeten. Ik rende de kamer in, waar ik vaak vertoefd had, maar zag niemand. Zou ik een tweede teleurstelling hebben te ondergaan? Hoe verschrikkelijk zou dat zijn. De broeder nam mijn hand in de zijne en hield mij staande.
„Ik zal u helpen, gij kunt u nog steeds niet concentreeren. Ziedaar!"
Ik zag naar de plaats, waarop de broeder mij opmerkzaam maakte en toen zag ik mijn moeder. Ik vloog op haar af en riep: „Moeder, Moeder, ik ben hier, Gerhard." Doch moeder deed alsof ik er niet was. Nogmaals riep ik haar. „Moeder, zie, ik leef, ik ben hier. U denkt dat ik dood ben, maar ik leef." Doch moeder zag mij niet en hoorde mij niet, ik bleef voor haar onzichtbaar. „Hoort u mij niet?" Ik kuste haar op beide wangen, maar zij deed alsof zij mij niet voelde. Ik dacht door den grond te zinken. „Moeder, wat bent u hard! Wat heb ik dan toch gedaan? Zie mij aan, ik ben het. Wat heeft dit alles te beteekenen?"
Plotseling zei moeder iets tegen iemand, die ook aanwezig bleek te zjjn. Ik hoorde spreken, maar het was zoo vreemd. Weer trachtte ik Moeder te bereiken, maar het lukte mij niet. Ik raakte mijn zelfbeheersching kwijt en voelde mijn angst weer terugkeeren. Nogmaals schreeuwde ik heel hard, maar ook nu hoorde zij mij niet. Weer hoorde ik haar tot iemand spreken, nu meer van nabij, en toen zag ik wie daar had gesproken; ik zag mijn vrouw. „Hebt u mij geroepen?" vroeg zij. Meer hoorde ik niet, want ik vloog op haar af en drukte haar aan mijn borst. Verschrikkelijk, zij voelde mij niet. Zij verwijderde zich en het gelukte mij niet haar tegen te houden. Ik hing aan haar hals en wilde haar zoodoende beletten zich
179

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:27 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

ik raad u aan, kalm en rustig te blijven bij alles wat gij zult beleven. Denk er vooral aan, u te beheerschen."
„Ja, dat zal ik doen," zeide ik. Nu kreeg ik bet gevoel dat ik niet meer kon denken. Hoe ik ook wilde, met al mijn kracht kon ik de gewenschte gedachte niet vasthouden. Ik vroeg den broeder wat dit beteekende en hij zeide: „Ik trok mijn kracht van u terug en u voelde, dat u als een willoos werktuig voortzweefde. U zoudt op deze plaats blijven zweven ên niet verder kunnen komen, als geen andere krachten u zouden helpen. Ik toon u hierdoor aan, dat u dit alles nog zult hebben te leeren. Sterke concentratie is noodig, om verbinding te krijgen. Later, wanneer gij deze krachten bezit, zal alles anders voor u zijn. Zoo gaan wij steeds verder om u te ontwikkelen. Eens kunt u op eigen beenen staan, op eigen krachten u voortbewegen en handelend optreden wanneer dit gewenscht wordt. Thans zijn we op aarde. Deze reis

duurde lang, doch wie de kracht daarvoor bezit, kan zich als de wind zoo snel verplaatsen en met de aarde verbinden, wanneer dit noodig mocht zijn. Doch dat alles komt later.”

Hoe verwonderd was ik, weer op aarde te zijn; ik zag huizen en straten, maar ik zag de menschen en alles zoo heel anders. Nu zag ik door de menschen heen. Waren zij dan veranderd? Neen, alleen ik en mijn geheele toestand waren veranderd.

Ik zag de aarde uit dit leven en dat was zeer eigenaardig, zoodat ik den eenen kreet van verwondering na den andere slaakte. Welk een wonder is het, dood te zijn en toch te leven en weer op aarde te kunnen zien. De menschen te zien en te hooren spreken en door hen heen te wandelen, terwijl zij er niets van voelen. Dat is het grootste wonder dat de mensch, die uit dit leven voor de eerste maal op aarde terugkeert, zal beleven. Het ontroerde mij diep, ieder zou daarvan onder den indruk komen.

Ik zag, dat wij in een buurt waren gekomen die ik kende. Daar zag ik mijn eigen straat voor mjj. Ik wilde als een wervelwind naar mijne woning vliegen, maar ik voelde dat ik werd tegengehouden. De broeder zag mij aan en zeide: „Wat

hebben wij afgesproken? Rustig te zijn en u in alles te beheerschen. Denk er aan, Gerhard, gij zult vreemde dingen zien.” Maar toen ik een eind in de mij zoo bekende straat was, rukte ik mij van den band, die mij vasthield, los en vloog naar mijn woning, waar ik was gestorven. Ik greep de bel, maar voelde dat ik de kracht niet bezat om deze over te halen. Wat beteekende dat nu weer? Weer wilde ik bellen en toen ik eens goed op mijn handelingen lette, zag ik dat ik door de bel heenging.

De broeder, die intusschen bij mij was gekomen, zag mij aan en zeide: „Op deze wijze zult gij nooit binnen komen. Ik zal dit raadsel voor u oplossen. Waarom zoo’n haast? U leeft immers in de eeuwigheid. Waar is uw zelfbeheersching?”

Ik sloeg mijne oogen neder en voelde, dat ik nu reeds mijzelf weer had vergeten. Hoe moeilijk, om daar steeds aan te moeten denken.

„Kom, wij gaan binnen.” De broeder liep voor mij uit en trad door de deur binnen. „Voor ons behoeft men niet open te doen; wij zijn geesten, Gerhard; en het stof lichaam hebben wij afgelegd. Kom, volg mij.” Weer zag ik een wonder voltrekken; wie zou daar nu aan denken? Ik kende immers al die geestelijke wetten en mogelijkheden nog niet.

Spoedig waren wij boven. Ik voelde mijn hart hevig kloppen, want nu zou ik mijn kind en mijn vrouw zien. Daar stond ik in mijn eigen huis, hier was ik gestorven en hier was alles, wat ik had achtergelaten. Zou ik hen zien en leefden zij hier nog? Nu hoorde ik praten; ik riep mijn vrouw en wachtte op antwoord. Maar ik hoorde niets. Toen rende ik naar de woonkamer; daar hoorde ik praten. Er werd over huiselijke

dingen gesproken, ik hoorde het duidelijk. Weer riep ik,
maar kreeg geen antwoord. De stemmen kwamen mij echter
niet bekend voor. Bij het raam meende ik een schim te zien.
Nog eenmaal probeerde ik mijn vrouw te roepen, maar weer
zonder gevolg.
Ik zag den broeder aan, die mij vroeg: „Is zij, die daar bezig
is met breien, niet uw vrouw?" Neen, nu ik duidelijker zag,
177

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:12 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Nu
zag ik reeds hun verwrongen gezichten en hoorde hen schreeuwen
en vragen, waarom en waarvoor? Zij zouden hun hemel
ontvangen en de poorten des hemels zouden voor hen geopend
worden, maar welk een hemel? O, als zij hier zouden
aankomen, dan was hun leed verschrikkelijk. Hoe meer strijd
men op aarde ontving, des te gelukkiger zou de mensch aan
deze zijde zijn. Nu voelde ik het, nu ik mijzelf had leeren
kennen. Eindelijk kwam de broeder mij roepen en spoedig
waren wij buiten. Alles was vreemd voor mij, ik zal je dat
vertellen, Jozef. Wij wandelden in de natuur, maar onder
het wandelen zag ik dat de natuur en alles om mij heen verwaasde.
Toen voelde ik mij lichter worden en mijn omgeving
was verdwenen. Alles was voor mij opgelost. Wij waren in
den cosmos opgenomen en zweefden in de ruimte, op weg
naar de aarde. Ik bleef in hetzelfde licht, het licht dat om
mij heen lag en dat ik het mijne mocht noemen. Dit was dus
mijn eigen afstemming, de liefde die ik bezat. In dat licht
zou ik de aarde zien. De broeder maakte mij alles duidelijk
en ik vroeg hem vele dingen, die wij op onzen weg tegenkwamen.
Je kunt je niet voorstellen hoe machtig het is, in
het universum te zweven. Ik voelde me, alsof ik op aarde
leefde en toch wist ik dat ik daar was gestorven. Wel zag en
hoorde ik alles, maar ik begreep er nog weinig van. Dat oplossen
van mijn sfeer vond ik wonderlijk. De menschen op
aarde zullen zich daaromtrent geen denkbeeld kunnen vormen,
doch eens zullen allen het beleven. Ik zag planeten,
sterren en andere lichamen en daarop leefden menschen,
menschen zooals wij, maar in een hoogeren toestand. Wij
kwamen andere wezens tegen, maar die menschen kon ik
alleen waarnemen door de krachten van mijn leermeester.
Dit alles is concentratie, het innerlijk instellen, het overgaan
op die afstemmingen, maar het vermogen daartoe bezat ik
nog niet. Ik vroeg aan den broeder hoelang ik reeds in de
sferen was. Hij zeide: „Zes maanden en eenige dagen, volgens
aardschen tijd." Zes maanden; voor mij leek het een
174
eeuwigheid. Ik dacht aan mijn vrouw en kind. Hoe zou ik
hen terugzien en hen kunnen vinden? Wat zouden zij gelukkig
zijn, wanneer ik in hun midden was. Nu werd het duister

om mij heen, maar daarna zag ik weer uit mijn eigen afstemming,
want mijn licht bleef en toch bevond ik mij in
een onbekende duisternis. Toen ik den broeder vroeg, wat dit
beteekende, zeide hij: „Wij bevinden ons in de sfeer der
aarde.” Wonderlijk, dacht ik. „Waar dacht u zich mede te
verbinden?” vroeg de broeder mij.
Verbinden? Wat was verbinden?
„U wilt naar uw vrouw en kind, niet waar?”
„Ja, gaarne.”
„Dan zal ik mij op u concentreeren en u blijft aan uw vrouw
en kind denken, dat is verbinden. Door aan iets te denken
en ons daarop te concentreeren zullen wij verbinding krijgen.”
Nu begreep ik wat verbinden beteekende. Ik dacht dus aan
mijn huis op aarde; daar zou ik hen vinden. Het was niet
eens moeilijk en, omdat ik verlangde, bleef ik met hen in
verbinding. Niets scheen mij eenvoudiger.
„Zie,” zeide de broeder, „daar vóór u, dat is de aarde.”
Ik zag een machtigen bol en uit dien bol zag ik een zwak
licht stralen. Om den bol zag ik een cirkel van licht, die
nauw er omheen lag.
„De uitstraling der aarde,
--
onbekende duisternis. Toen ik den broeder vroeg, wat dit
beteekende, zeide hij: „Wij bevinden ons in de sfeer der
aarde.”

” zeide de broeder. „Dat is de planeet
Aarde; daar leefde u, daar bent u gestorven.”
Grootsch was het wat ik waarnam. „Weet u waar zij wonen?”
vroeg ik.
„Ik niet,” zeide de broeder, „doch gij weet het immers?”
Hoe zouden wij op die groote aarde, zoo overdacht ik, mjjn
vrouw en kind kunnen vinden? Doch de broeder sprak: „U
blyft aan hen denken, dan zullen uw eigen gedachten u tot
hen brengen. Ik verbind mij, zoo ik u zeide, weer met u, dus
uwe gedachten brengen ons tot hen.”
„Hoe eenvoudig is het,” zeide ik tot den broeder.
„Alles is eenvoudig, wanneer wij die krachten kennen, maar
175

On Wed, Jun 4, 2025 at 7:01 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ik raakte mijn zelfbeheersching kwijt en voelde mijn angst
weer terugkeeren.

geweest; lang had hij niet moeten duren. Nu begreep ik den
broeder volkomen. Maar de diepte van het eeuwige leven kon
ik nog niet peilen, dat had ik nog te leeren. Hoe eenvoudig
was alles, maar toch zoo moeilijk. Wat hadden dan de menschen

niet af te leggen, die maar raak leefden, en dan zij,
die nergens liefde voor voelden. Wat hadden ze veel goed
te maken. Nu reeds had ik medelijden met hen, het waren
arme menschen, wanneer zij hier zouden aankomen. O, ik
rilde er van, als ik aan hen dacht. Ik was slechts een kind in
het kwaad, had geen groot kwaad gedaan en toch moest ik
zooveel afleggen. Op aarde gunde ik elkeen zijn geluk, hunkerde
niet naar rijkdom, maar leefde mijn eigen aardsche
bestaan. Ja, aardsch was het, ik voelde het en begreep nu het
groote en machtige verschil in beide levens. Slecht was ik
niet geweest, maar ook niet goed. Ik leefde tusschen de stoffelijke
en de geestelijke afstemming in, zweefde in de ruimte
en had geen geestelijken grond onder mijn voeten. In dienzelfden
toestand kwam ik hier aan en had nu al dat aardsche,
dat nietszeggende, afgelegd. Al mijn vrienden en kennissen,
die zooals ik arm van geest waren, zag ik aan mijn
geestesoogen voorbij gaan. Hoe voelden zij zich, die ongelukkigen?
Iederen Zondag gingen zij naar de kerk en toch,
ik wist het nu maar al te goed, hadden zij geen geestelijk
bezit. Op die wijze zouden zij het ook nooit ontvangen, noch
zich eigen kunnen maken. Zij leefden er niet naar en waren
grofstoffelijk, soms zelfs gemeen, heel gemeen. Op hun gelaat
kon men hun godsdienst lezen, ze brandden kaarsen en
wierook en scholden op andere godsdiensten en menschen.
Nu doorzag ik dit alles, nu wist ik wat al dat aardsche beteekende.
Hoeveel kaarsen zou mijn moeder voor mij hebben
laten aansteken? Misschien tientallen en toch was ik niet in
den hemel en zou door die kaarsen er nooit zijn gekomen.
Maar de kerk, haar godsdienst en geloof, spoorden haar aan
zoo te handelen. Ik moest aan mijzelf werken, anders zou ik er
niet komen en ik wilde dit ernstig. Op aarde kende ik menschen,
die een ander niets gunden en toch waren zij vroom
173
en geloofden, dat ook zij in het paradijs zouden komen.

On Wed, Jun 4, 2025 at 6:54 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

„Niet dat, Gerhard, niet mij, maar dank God voor alles en
ga nu met mij mede."
Gearmd keerden wij naar het gebouw terug en ik voelde mij
als den verloren zoon die terugkwam. Ik was een ander
mensch geworden.
„Thans zijt ge vrij," sprak de broeder, „en eerst nu kunnen .
wij naar de aarde terugkeeren; dit is uw belooning."
„Naar de aarde?" vroeg ik verwonderd.
„Ja, naar de aarde. Hebt gij dan geen verlangen om uw familieleden
te zien? Vrouw en kind bijvoorbeeld?"
„O, ja, graag wil ik hen terugzien."
„Dan zal ik u komen halen, want ik laat u nu alleen, daar
gij wel behoefte zult gevoelen om een oogenblik alleen te zijn."

De broeder ging heen. Dadelijk knielde ik neder en bad lang en innig tot mijn grooten Vader, dien ik om vergeving vroeg. Daarna kwam er een heerlijke rust in mij en legde ik mij neder om te denken en te rusten. Het was nu stil in mij; niets verstoorde de rust en ik voelde mij gelukkig; het eerste natuurlijke geluk sedert mijn sterven op aarde.

Terug naar de aarde.

Om mij heen was meer licht en ik zeide reeds, dat mijn woning open bleef; ze zou nu eeuwig open blijven. Ik begreep mijn toestand geheel; niets was er meer vreemd en onbegrijpelijk voor mij. Nu verlangde ik naar mijn geliefden. Ik trachtte mij een denkbeeld van de aarde te vormen, maar ik moest ophouden, daar ik niet wist waar ik moest beginnen. Waar was de aarde, de planeet waarop ik had geleefd? Hoe maakten mijn geliefden het en hoelang was ik reeds dood? Leefden zij allen nog, mijn vrouw en mijn kind? Waren ze gezond? De broeder wist, dat ik een kind bezat! Het kwam mij voor, dat ik reeds geruimen tijd hier vertoefde. Wat was ik al veranderd en toch had ik nog niets gedaan en zoo weinig bereikt. Alleen had ik geleerd aan mijzelf te werken, meer niet. Toch dacht ik nu anders en het kostte mij geen moeite, want ik was niet meer verward. Die strijd was ondrageljjk
172

On Wed, Jun 4, 2025 at 6:48 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
men zichzelf overwinnen moet. Daaraan zal niemand ontkomen, hetzij hier in dit leven of op aarde. Wie op aarde daar al aan beginnen, behooren tot de grooten van geest. Zij zullen hier niet te strijden hebben, althans niet dezen strijd. Wij zullen dezen strijd hebben te voeren en onze verkeerde karaktereigenschappen hebben af te leggen, altijd maar weer af te leggen, totdat er niets van ons overblijft. Dan staan wij in die groote oneindige ruimte en iedereen kent ons en ziet door je heen, doch dan hebben we ook niets meer te verbergen. Zóó voelde ik het, zóó lag het in mij, zóó zou ik moeten worden.

Ja, lieve broeder, nu zou ik u beter kunnen begrijpen. Nu voelde ik geluk en had ik geen slaap meer; niets hinderde mij op dit oogenblik en ik zat daar met beide handen onder mijn hoofd en kon over alles nadenken. Geluk en rust waren in mij gekomen.

Plotseling hoorde ik een zachte stem, die ik kende en lief had gekregen, tot mij zeggen: „Zoo, broeder Gerhard, mijn vriend."

Gerhard? Nog nooit had de broeder mijn naam uitgesproken en hij was het die zoo tot mij sprak, het kon niet anders. Kende hij mijn naam? Daarin lag een groote bekoring. Het

streelde mij en deed mij goed mijn naam te hooren uitspreken. Maar ik durfde den broeder niet aan te zien en bleef zitten zooals ik zat, terwyl hij doorsprak. „Waarlijk, een gevecht op leven en dood; een strijd, om van het aardsche het eeuwige binnen te treden.” Zijn liefde doordrong mij, maar ik verroerde mij niet. Ik had immers hem en alles wat hier leefde daareven vervloekt? Nu hoorde ik hem zeggen: „Dit moest gij zelf uitvechten, ik kon u daarbij niet helpen; gij moest ontwaken. Allen, die hier binnentreden, voeren telkens en telkens weer eenzelfde gevecht totdat zij aanvaarden. Twee eigenschappen hebt gij afgelegd, beide behoorden tot de aarde. De één was de dood, de ander onbeheerschtheid. Zelfbeheersching hebt gij u thans eigen gemaakt. God zal u beloonen voor iedere overwinning, op u zelf behaald. Gij

170

hebt geleden, maar de dood gaf u het eeuwige leven daarvoor in de plaats en de zelfbeheersching gaf u die heerlijke rust, die de rust des geestes is. [redacted] Zeer zeker de moeite waard om voor te strijden en met u zelf te vechten.

om niet die weg te maken en niet meer naar te kijken

Het geluk, dat u thans voelt, hebt ge daarvoor in de plaats gekregen en gij hebt u zelf behouden. Velen gaan ten onder, omdat zij de krachten daarvoor niet bezitten. Ga zoo verder, Gerhard, myn vriend en broeder, ik zal u in alles helpen. Gij dacht uw vrouw te hooren spreken, doch laat ik u dit ophelderen.”
Ik spitste mijn ooren; wat beteekende dat? Doch de broeder vervolgde: „Ik wilde ineens een eind maken aan alles. Ik had mijn berekeningen gemaakt en wist dat gij u zelf zoudt overwinnen en voelde tot hoever ik kon gaan. Ik speelde een spel, een hoogst gevaarlijk spel, met uwe geheele persoon-Ijjkheid als inzet. Toch waagde ik niets, want ik wist, dat gij zoudt overwinnen, ik kende u immers? Ook ik speelde eens op dergelijke wijze, maar met andere krachten, en ook ik werd geholpen. Gy moest u zelf verspelen; gij legde alles af en ge hebt gewonnen. Ik, Gerhard, brak u doormidden, zoodat nu uw aardsche voetstuk is verdwenen. Door een visioen verbond ik u weer met de aarde en legde in u twee tegenstrijdige krachten en liet u onwaarheden hooren.
-
-

de dood, de ander onbeheerschtheid.

Ik was het,
die tot u sprak, niet uwe vrouw. Wat gij dus beleefde, ja, zie
mij aan Gerhard, was door mijn wil, omdat ik u wilde bevrijden.
Gij hebt iets beleefd in den geest, dus door geestelijke
inwerking hebt gij nu met u zelf gestreden."
Ik zag den broeder aan en hij voelde waaraan ik dacht. >
„Ook ik," zoo zeide hij, „vervloekte het leven."
„Maar ik vervloekte in onwetendheid."
„Dat zal God ook u vergeven, zooals hij mij vergaf. Kom, sta
op en ga met mij mede, ik dank u voor de wilskracht, die gij
hebt getoond."
Ik vatte broeders beide handen en kuste ze.
171

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:39 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Ze voelt zich als in den hemel. In een hoek staat Onze
Lieve Heer, er omheen bloemen, gebracht door menschen, die
het geluk al hebben beleefd, Ik volg dit alles, met mij anderen,
die al dit bedrog leeren kennen, nu vanuit het leven na den
241
dood. Het medium sluit zijn oogen, snurkt eerst wat, haalt
daarna diep adem, strekt zijn beenen en is in trance, De moeder
bidt!
„Mijn God, geef mij deze genade. Geef mij deze genade, o
mijn Vader. Geef mij deze genade, o God, geef mij mijn kind
terug. Nu kunt Gij mijn gebed verhooren. Ik ben zoo alleen,
Vader. Ik klaag niet, mijn God, ik wil dragen, maar geef mij
deze genade. Breek mij af, o God, neem van mij weg al de
krachten, die in mij zijn, ik wil sterven voor mijn kind. Neem
alles van mij weg, zoodat ik mijn kind zie. O, mijn God, geef
mij deze genade."
Maar ze voelt dat het medium de krachten ontnomen worden,
ze hoort kreunen, ze is erdoor gestoord en begint opnieuw.
Eenmaal, tienmaal, twintigmaal hoor ik: „O God, neem alles
van mij weg, laat mij deze genade beleven."
Haar gebed zou storend werken, indien de waarachtige extra
gegeven werd, maar nu komt haar gebed er niet op aan. Ze is
zichzelf niet meer. Ze snikt het innerlijk uit, maar schrikt.
Wat is dat? Het medium wordt wakker. Hij snuit zijn neus,
Ze schrikt weer en toch, het is iets, dat noodzakelijk is, maar
ze wordt er nu door gestoord. Hoe kan het eigenlijk? De opname
is klaar, een kwartier heeft het geduurd. Hij zal even de plaat
ontwikkelen, aanstonds kan hij haar zeggen of haar kind genomen
is. Of ze mee mag? Neen, dat gaat niet.

In een andere kamer legt de man de plaat naast zich neer, hij behoeft er niet op te kijken, er staat toch niets op. Hij steekt zijn sigaretje op en rookt smakelijk.

„Wie is het?” vraagt zijn andere helft.

Hij trekt met zijn lippen en zegt: „Kijk zelf maar.”

Maar dat doet ze niet, ze wil niet gezien zijn. In zijn laboratorium heeft hij niets te zoeken en zijn sigaret is op.

„De opname is geslaagd, dame.”

„Wat zegt u? Mijn God, hoe dankbaar ben ik. Wanneer mag ik de opname halen? Duurt het niet te lang?”

„Een week, dame.”

„Ach, mijnheer, kan het niet wat spoediger, ik heb immers

242

zoo lang moeten wachten, ik houd het niet uit, ziet u. Ik zal geen uur meer slapen. Het is verschrikkelijk.”

„Kom over drie dagen, dame, ik zal mijn best doen. Ik moet eerst andere opnamen ontwikkelen, dan ga ik er aan beginnen. Over drie dagen dus. Indien ik een oogenblik heb, wellicht, ik zal zien.”

Het goede en waarachtige medium kan alles toonen, zal onmiddellijk een af druk kunnen nemen, want Gene Zijde kent het diepe leed, het lange wachten van deze zielen. Maar de bedrieger heeft nog iets anders te doen. Hij slaat een album open en zoekt naar een passend blondje. Hij vindt wat hij noodig heeft, nu nog een opname en klaar is de extra. Boven het hoofd legt hij wat watten en in die watten het blondje, thans nog even verlichten en de dubbele opname wordt gemaakt. Nu zal hij de plaat ontwikkelen en zie, de extra is prachtig. Wanneer ze wil, kan ze morgen al komen, hij is gereed. Hij drukt er nog een paar af en vernietigt de plaat.

Alles gaat prachtig, beide opnamen zijn bijna gelijk, het licht is verdeeld. Wie zal dat weten? De watten gelijkt de uitstraling van den mensch; als het protoplasma wordt gefotografeerd ziet ge een witte wolk boven uw hoofd en daarin gemanifesteerd de géestesverschijning. De watten doet het best, wie het raadsel niet kent, denkt er niet aan en die het wel kent, denkt niet aan bedrog. Zoo echt is alles.

Den volgenden dag komt de moeder even aanloopen, wellicht, je kan niet weten. Ze heeft bloemen meegebracht voor Christus. Maar ze moet tot den volgenden dag wachten. Het. zijn smartelijke dagen voor haar, sinds de opname heeft ze niet meer kunnen slapen. Maar dan is het oogenblik gekomen. Al vroeg belt ze aan. Het medium haalt de extra. Zij vliegt op hem af. En? De opname is prachtig gelukt. Ze heeft haar kind in haar handen. Ze moet er even aan wennen, maar dan schreit ze en drukt haar schat aan haar hart. Ze is wel wat anders, maar dat kan, tusschen dit beeldje en haar verschijning van de aarde ligt de dood. Dat is me nogal wat. „Ja,” zegt ze, ze kijkt en tuurt nog, „ze is het.” Ze kust het kinderkopje.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:28 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

„Ach, m'n lieve schat, ben je weer bij je moedertje? Hoe is
het? Zal je bij mij komen en op de plaat?"
„Wat zegt ze, mijnheer?"
„Ze zegt, dat de meester ervoor zal zorgen."
Ze kan haar tranen niet bedwingen. •
„Waar is ze nu, mijnheer?"
„Bij den meester en haar zuster aan die zijde, ze is natuurlijk
hierheen gebracht. We moeten beginnen, ziet u."
De moeder laat haar tranen vloeien, deze man begrijpt alles.
Hij vertelt haar, dat de kleine gelukkig is, ze danst van
pret. De meester is gereed en de opname kan beginnen. Ze
moet stil achter het toestel blijven zitten, haar opname is altijd
goed, nu gaat het roode licht op. Het medium neemt achter
het toestel plaats en thans is het afwachten. Er brandt
wierook, heerlijk rustig is de stemming, alles is wonderlijk
mooi.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:26 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

'n Ontroerend oogenblik, het medium kijkt er niet eens naar,
hij kent dat.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:23 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Het liefst zou ze dag en nacht verbonden
blijven, overstelpend is het geluk, dat in haar .komt.
Ze houdt het niet uit en zegt:
„Is uw vrouwtje niet overgelukkig met u als man?"
„Zoo is het, dame."
„Wat een pracht leven hebt u toch."
„Ja, dame."
„En hoe voelt uw vrouw al deze gaven?"
„Ze is heel gelukkig, dame."
„Kan ik mij indenken. Mijn hemel, wat een genade. Telkens
240
weer iets nieuws, al die blijde menschen, al het geluk, dat u
toch uit hen toestroomt?"
„U moet niet zooveel praten, dame."
„Ach, pardon. Ik..." Toch zegt ze nog:
„U begrijpt mij, nietwaar?"
Het medium knikt, hij begrijpt alles. Dan komt het groote
oogenblik, het medium is met het toestel bezig, de plaat gaat
er in, haar opname wordt gemaakt.
„Ziet u mijn schat reeds?"
„Ja, dame, zooeven al, maar de leider zegt, dat ik mij alleen
op hem moet instellen. Hier is ze, dicht bij u."
De moeder schreit en ze woelt met haar handen door het
ledige niets, waarin haar kind leeft.

„Waar is ze, mijnheer?”
„Hier, dame, ze legt haar hoofdje op uw knieën.”

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:20 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Machtig is het, wat ze thans voelt, het geluk dat nu in haar is,
is onbeschrijfelijk. Wanneer God haar gebed verhoord heeft,
is haar kind bij haar, dat kan niet anders. Geen seconde van
dit geluk wil ze verliezen.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:20 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Dicht heel dicht drukt ze zich tegen hem aan, als
twee bloemen van één kleur voelt ze zich tot eenheid komen.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:19 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
U kunt zich dat
het best indenken, u staat zoo dicht bij en in het leven.”
Het medium moet dat beamen, hij knikt en doet zenuwachtig.
„U bent reeds onder invloed, zie ik?”
„Ja dame, ik heb reeds contact. Ik moet mij op het gebeuren
instellen.”
„Het kost heel veel van uw kracht, dat voel ik, maar u doet
er zoo’n groot werk mee. Wat voor gaven hebt u toch, machtig
is het om zooveel menschen gelukkig te kunnen maken. Dat
moet u toch wel tevreden stellen.”
„Doet het ook, dame, natuurlijk, het is heel mooi, een zegening
is het”
Ze zitten vertrouwelijk bij elkaar, de plaat rust in hun handen.
Hand in hand en de dame zuigt zich intusschen vol van
zijn heerlijke uitstraling. Mooie handen heeft hij, denkt ze, uit
deze handen moet het komen, ze zou al die krachten wel willen
zien.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:17 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

ziet u. U hebt zelf kinderen, u kunt het dus weten. Hoe oud
zijn die van u?”
„Ik heb er een van vijf en een van zeven jaar, dame.”
„Ach, heerlijk is het.”
De dame hoeft niets meer te zeggen, zij krijgt thans haar
blondje. „0,” zegt ze, „ik heb zoo geleden.

On Thu, Jun 5, 2025 at 12:14 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
. Zwakheid van geest
voert u en ons in de duisternis.
Duizenden menschen zijn bedrogen en de vooraanstaande spiritisten
hadden er geen weet van.
Hartverscheurend is het voor een moeder, een vader, een
kind, te moeten aanvaarden, dat er door het medium bedrog
gepleegd is en dat zij hun ontvangen geluk als waardeloos

moeten beschouwen. Harten zijn er gebroken, de charlatans deinsden voor niets terug, ook nu gingen ze over lijken, over het kind van de moeder, over uw man en uw vader. Dit misdadige bedrog grenst aan het ongelooflijke, deze menschen zijn met géén uwer misdadigers te vergelijken, zoo diep zien wij hun schandalig bedrog, zóó ontzagwekkend is het, omdat dit de heiligste banden zijn, die u en ons door God zijn geschonken. Hiervoor is het waarachtig waard te vechten en dat gevecht moet uitgaan van uw spiritualist.

Een bekend fotografisch medium had het zeer druk, zóó, dat hij in geen jaar meer een opname kon aanvaarden, zooveel achtergeblevenen wilden van hem een extra. Te verwonderen was dat geenszins, de bladen namen zijn extra's op en iedereen kende het medium dus vanuit eigen kring. Het was enorm! En de extra's waren geweldig, een der gelijk medium leefde maar eens in de honderd jaar, ook hij was 'n ster van de eerste grootte. Wie van de wetten afwist vroeg om een zitting. Eén voor een kwamen ze aan de beurt om te hooren dat ze even geduld moesten hebben, hij was ook maar een mensch met twee handen en een dag was een dag.

Eindelijk krijgt de moeder een berichtje thuis gestuurd. Ook zij heeft maanden lang moeten wachten op de opname, thans is het groote oogenblik gekomen. Ze is nu reeds in extase, ze kan eigenlijk niet eens goed meer denken, dag en nacht ziet ze haar kind voor zich. Machtig is het; om dat te mogen beleven wilde ze haar eigen leven inzetten. Zij kan haar kind niet vergeten, het leven heeft geen beteekenis meer — ook al is dat verkeerd van haar — maar ze kan nu eenmaal niet anders. Ze weet het wel, men moet alles overgeven, maar haar

238

eenig kind? U hebt goed praten, u hebt er nog vier, ik ben thans straatarm.

Deze moeder denkt, neen, ze wéét, ze loopt thans op heiligen bodem. Ze leeft in een cosmische sfeer, de sfeer van het begenadigde instrument en in de eerste plaats ook in die van zijn meester. Ze voelt — alweer — ze weet het: dit is een waarachtig adres, de bladen spreken over het medium, dit instrument is in geestelijke handen.

Wonderlijk gelukkig stapt ze bij het medium binnen. De man kijkt haar aan en bedenkt hoevelen enthousiast waren — maar dit mensch! Kan mijnheer zich haar verdriet indenken? Maar natuurlijk, dame. Spoedig zal hij beginnen, even de platen halen.

Ze kijkt rond, alles vindt ze even heilig hier. Het is de moeite waard hierin te leven, steeds één te zijn met haar blondje, haar lieveling, met haar te praten en haar als vroeger te mogen voelen is een geluk, dat alleen de moeder kent. Ook zij voelt het.

Alles straalt haar tegemoet. Het eene is al liefelijker dan het andere. De man komt terug.

„Hebt u kinderen, mijnheer?”
„Ja, dame, twee meisjes.”   (((dus moeder op heilgie bodem)))
„Wat bent u dan gezegend, de mijne is.... !”
„Nou, nou, dame, ze is hier, rustig maar.”
„Wat zegt u? Ziet u mijn kind? Waar is ze, waar is mijn blondje?”
Fout, dame, dit had u niet mogen zeggen, u krijgt uw blondje.
Hij weet reeds voldoende, het eenige wat hij nog weten wil vertelt u hem aanstonds. Hoor maar!
„Hoe lang bent u reeds alleen, dame?”
Daar heb je het al. Ze moet antwoorden en ze doet het, door haar verdriet loopt haar mond over. En deze vraag heeft immers niets te beteekenen?
„Vijf jaar, mijnheer, denk u dat eens in. Ik doe alles, wij houden zittingen en soms komt ze tot mij. Ach, het was zoo’n schat, die lieve kleine meid van me, ze hield zooveel van mij,
239

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:57 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Voelt
u dat het bedrog door uw eigen nonchalante gedrag is verwekt. Er moet gehandeld worden, daarvoor zijt ge spiritist, ge moet ons leven met uw eigen leven kunnen vertegenwoordigen of anderen moeten uw plaats innemen, ge deugt dan niet voor dit
237
werk. Handen af, in u is' geen bezieling

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:56 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Waarom nu niet
eerst dat bedrog de wereld uit geholpen? Is dit niet de afbraak steunen? De charlatans konden hun vreeselijke werk voortzetten, ja, zelfs de bladen namen hun extra’s op en maakten reclame voor die media. Hoe kunnen dergelijke menschen een taak voor ons leven ontvangen, wanneer iedereen hen kan bedriegen? Toen al die honderden hoorden dat ze bedrogen waren, beriepen ze zich op de kunde en kennis van de spiritisten en oordeelden dat het een schande was, dat deze zoo nonchalant waren. Hebben zij met het bedrog te maken? „Het lijkt waarachtig of ik bedrogen heb — ik vraag u, dame!” Toch hebben de slachtoffers gelijk. Ik toonde het u reeds aan, wie denkt verstand te bezitten van dergelijke wonderen en wetten, moet tevens zorgdragen voor een goed verloop van zaken en de knoeiers en bedriegers bestraden of ze moeten dit ambt niet aanvaarden, dan doen ze zélf meer kwaad dan het bewuste bedrog.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:53 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Onze wereld is met hun
antwoord niet geholpen, dit is het kwaad dienen.en toch, al deze menschen wilden iets voor ons leven doen.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:50 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Nu een kind eigenlijk fotografeeren
kan — met kunst heeft deze opname niets uit te staan — sloegen
de charlatans op hol en fotografeerden, maakten geestelijke opnamen.
Een moeder, die haar oogappel heeft verloren en weet,
dat zij haar kind hierdoor eenigszins terugkrijgt, wil een extra
bezitten. Ze bidt er dag en nacht om. Ze voelt zich één met haar
schat, want het kind ligt of zweeft boven haar hoofd als een
engel. Ze voelt zich erdoor beschermd en gedragen, ineens is
236
haar leven erdoor veranderd. Zij geeft zich volkomen aan het
wonder over, kan niet gelooven aan hedrog, ze is één met het
gebeuren en met haar kind. Door deze genade, voelt ze, lost
haar verdriet op. Maar de charlatan denkt niet aan haar verdriet,
aan vaders, noch moeders, hij wil leven! Bedrog of geen
bedrog, wilt u een geestelijke foto, de beeltenis van uw kind?
Kost slechts tien gulden, dame! Anderen doen het iets minder,
maar de platen zijn duur en het werk, ziet u? Ook hij —meestal
zijn het mannen, die op dit gebied zwendelen — moet leven en
er wordt heel veel van zijn krachten gevergd.
Het is alweer de schuld van uw spiritisten, dat dergelijke verschrikkingen
kunnen plaats vinden. Zij lieten deze menschen
hun gang maar gaan, terwijl ze wisten, dat er bedrog gepleegd
werd. Maar ze mengden zich niet in vuile zaken, dat moesten
die bedriegers zelf maar uitmaken.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:46 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
De meester voert de plaat
dus terug tot het eigenlijke astrale stadium, terug tot ons leven
en de wetten waarin wij leven en eerst dan is de geestelijke eenheid
te beleven.
De gevoelige plaat is het, die ons allen overheerscht, zij ontvangt
en wij geven aan haar ons eigen leven, dat met het hare door
den meester wordt verbonden.
Zelfs in andere landen kunnen opnamen worden gemaakt.
Indien het medium ontwikkeld is, kan de meester daar zijn
afdruk maken. Ik zeg afdrukken, maar ik bedoel, hij kan daar
het beeld in zich opnemen, daarna moet hij terugkeeren naar
uw eigen land en eerst dan voltrekt zich het eerste proces.
Afstand bestaat er niet voor ons. Deze bewijzen zijn reeds
jaren terug gegeven. De meester is het, die het werk verricht, en
de plaat zuigt ook nu zijn gedachtenkracht in zich op en legt
haar vast.
Ook uw charlatans hebben dit wonder tot stand gebracht en
hierin bedriegen ze bewust.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:42 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Een fotografische plaat en alles, èlk voorwerp is
dus cosmisch diep. En dat is heel natuurlijk, want vanuit de oerbron
is dit leven ontstaan, maar niettemin ligt die oerbron nog

steeds aan het ding vast, ook al is deze plaat duidelijk door tal van andere stoffen uit den eigenlijken levensgraad gerukt, hetwelk het chemische proces is. 'Aan het ding zelf ligt het oerstadium vast en dit oerstadium is het, waarmede de meester verbinding krijgt en dat de plaat in leven houdt. Tot daarin moet hij afdalen wil hij de plaat voor deze zitting gereed maken en eerst dan zuigt ze de aura's in zich op en kan ze haar werk verrichten; voordien is dat niet eens mogelijk.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:40 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

wij dit alles zuiver geestelijk gingen ontleden, voert de plaat u tot de ruimte.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:36 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Nu staat hij voor andere problemen, waarvan hij de wetten moet kennen. Verbreekt hij de afsluiting van de plaat, dan is het mogelijk dat de plaat op hetzelfde oogenblik in uw handen aan stukken springt. Hij kan nu tot een bepaalde grens gaan, verder en dieper gaan is niet mogelijk of hij ontneemt de plaat het eigenlijke leven en dan houdt ge de stukken in uw handen. Raakt hij de eerste bestaansgraden voor de plaat, dan lost deze stoffelijke substantie volkomen op en wel op hetzelfde oogenblik. Hij moet dus zorgen, dat de plaat den eigen bestaansgraad behoudt. Indien
235

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:33 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Dit is dus zijn kennis, hij moet al deze wetten kennen en hen zich eigen hebben gemaakt, zoodat — en daar gaat het nu om — niet elkeen van deze zijde in staat is om zich door dit middel aan u te vertoonen. Ook al hebt u de sferen van het licht bereikt, dan toch is het bezit van de physica noodig om de levensaura van de plaat in u op te nemen. Dit is het natuurlijke éénzijn met het andere leven, waardoor het geestelijke wonder plaats vindt. De meester verbreekt die eigen bescherming en eerst dan kan de opname beginnen.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:30 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:
Al dit leven heeft weer een eigen afstemming en afsluiting, of het spatte uiteen. Die afsluiting moet door den meester verbroken worden of hij kan geen opname maken.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:28 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Het medium steekt slechts de plaat in zijn zak en de rest komt vanzelf, de meester kan dat bereiken, omdat hij één is met u en het medium, ook al hebt u er geen deel aan gehad. Dit geschiedt

buiten uw eigen voelen en denken om. Ook nu is het
gelaat zichtbaar en te herkennen. Deze opnamen zijn soms nog
scherper dan die van het toestel en dat komt, doordat de meester
nu alles in eigen handen heeft. Hij is nu niet afhankelijk van
het stoffelijke ding, dat de opname moet maken. Er zijn altijd
plekjes in de gevoelige plaat die voor deze opnamen niet gevoelig
zijn en dus storend werken, wat thans voorkomen is.
Bezat u geen uitstraling, dan konden wij geen geestelijke opname
maken. Maar dan bestond er niets en was er geen leven,
alles verdampte en loste op. De natuur heeft het leven verdicht
en door deze verdichting wordt er gefotografeerd.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:14 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Het is mogelijk meerdere extra's tegelijk op te nemen. Het
medium gaat diep in trance en de aanzittenden — niet meer
dan vier a vijf menschen — geven de aura af, die noodig is.
Het is aan u, hoe u thans te moeten instellen, eerst dan kan de
meester handelen. Maar ik zei u reeds, de één geeft en de ander
heeft niets te geven. Met andere woorden, hier is van disharmonie
sprake. Is alles in harmonie, dan kan de meester honderden
extra's tijdens één zitting vastleggen. Deze manifesteeren
zich dan allen tegelijk, wat meermalen is geschied. Die bewijzen
heeft Gene Zijde reeds lang aan de aarde geschonken. En al die
afgestorvenen waren te herkennen.
Een andere mogelijkheid is er door het directe contact. Nu
houdt het medium met u de plaat in handen. Er geschiedt niéts
anders. Alléén door dit vasthouden zijn opnamen te maken.
Dit is dus direct contact met den meester en de plaat. Indien de
plaat de levensaura niet inzoog, was het niet mogelijk ook dit
directe contackte beleven, want de plaat zuigt in, zuigt op wat
ge te schenken hebt. Het toestel is nu niet noodig, doch in dit
geval moet het medium ontwikkeld zijn of hij geeft geen aura
af. Nu geschiedt het door de concentratie van den meester, die
alle aura's in zich opneemt; met de ruimte verbindt en
deze direct op de gevoelige plaat vastlegt. Nu komt zijn
kennis van de physica hem te hulp en kan hij dit wonder tot
stand brengen. Hij verdicht de aura en trekt u allen in zijn eigen
leven op, verbindt u daarna met de plaat en drukt het beeld
erop af. Onfeilbaar zuigt ook nu de plaat de beelden in zich
op. Al dien tijd is de meester in diepe meditatie. Hij is het, die
de aura door zijn liefde bestraalt en eigenlijk zegent om u dit
geestelijke geluk te kunnen schenken. De onfeilbare concentratie
van den meester is het gansche gebeuren, in slechts korten tijd
hebben u en hij dit proces beleefd.
Er is een nog hoogere ontwikkeling te bereiken, maar dan ge234
I
schiedt alles buiten uw eigen leven om, alleen de aura dient.

On Wed, Jun 4, 2025 at 11:08 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Velen schreien van geluk, wanneer ze een extra in handen houden en dat is te begrijpen. Nu weten ze, dat er geen dood is. Machtig is dan ook dit bewijs van het voortleven na den dood en ge behoeft niet meer te twijfelen.